JURNALUL® S.F.

Nr. 35 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

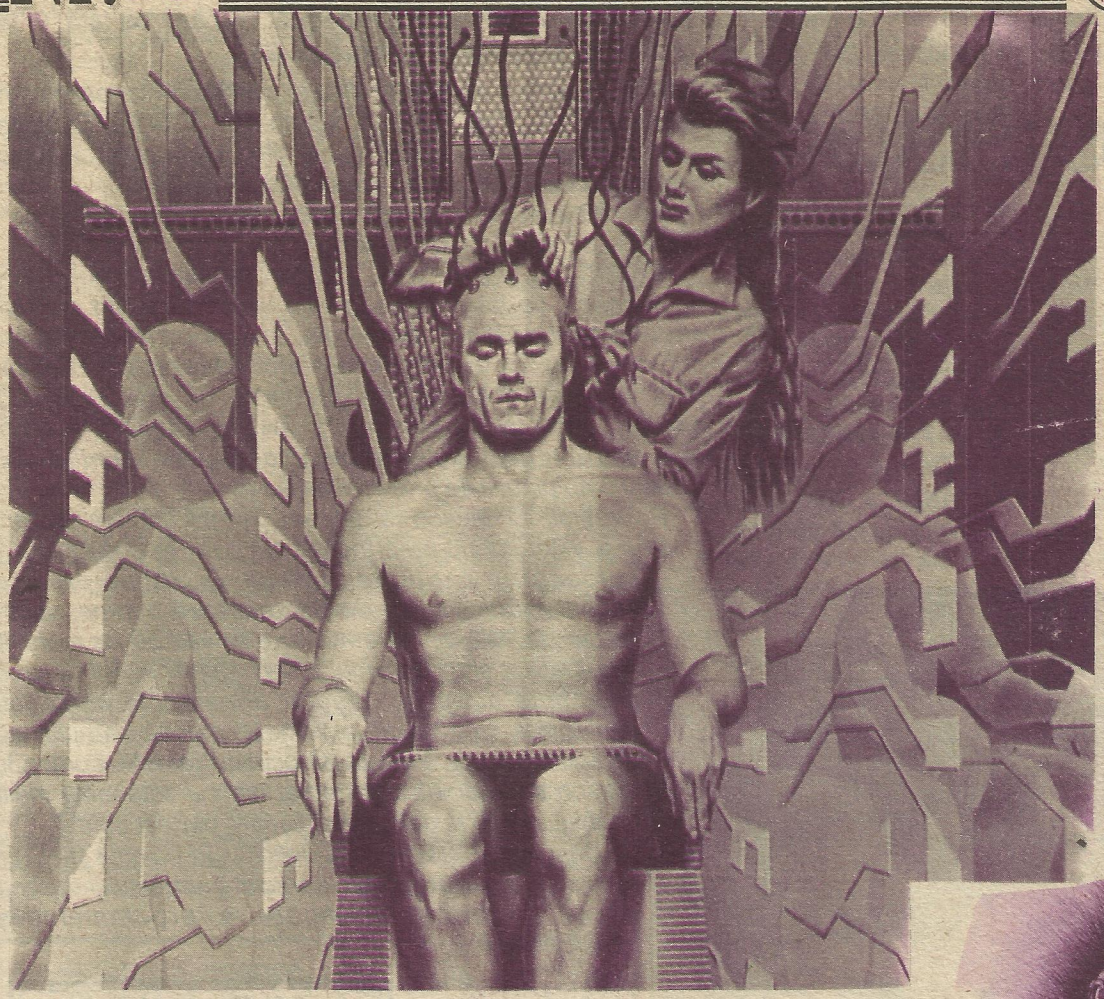

CYBERPUNK

TECHNO

Număr special

Integral William GIBSON

Primul săptămînal de Science Fiction din România

CybE(r)ditorial

Ecourile primului număr (25) despre fenomenul cyberpunk m-au făcut să recidivez propunîndu-vă un nou grupaj de flash-uri ce ar putea fi intitulat generic „Mic dicţionar al realităţii din viitorul apropiat". Departe de a fi exhaustiv, el reflectă modul în care cyberpunkşii utilizează prezentul în operele lor, amplificîndu-l cu un coeficient minor datorat factorului temporal. Majoritatea termenilor înşiruiţi mai jos pot fi regăsiţi în cărţile lui William Gibson, Bruce Sterling, Rudy Rucker, Walter Jon Williams, Pat Cadigan etc.

Am încercat – pe cît a fost posibil – ca tonul folosit pentru prezentarea noţiunilor să fie cel utilizat de adepţii mişcărilor respective (cînd a fost cazul) pentru a compensa şi completa într-un mod intuitiv sărăcia – din cauza spaţiului editorial fatalmente redus – informaţională.

Revăzînd minidicţionarul, observ că nu l-am pomenit pe Gibson căruia – culmea! – îi e dedicat numărul de faţă. O fac acum, neocupîndu-mă decît de bio-bibliografia lui, pentru chestiuni privind *poiesis*-ul lui revedeţi nr. 25.

Deci:

William GIBSON

– Născut în 1948 în South California. Pînă în 1984 – anul apariţiei romanului său de debut „Neuromancer" (Neuromantul; vezi nr.25) – faima lui, deja formidabilă, se baza pe exact două povestiri: „Johnny Mnemonic" şi „Burning Chrome" – ambele traduse în româneşte. Romanul îi aduce – pe lîngă aprecieri unanime – aproape toate premiile importante ale SF-ului anglosaxon: Hugo, Nebula, Ditmar – premiul australian şi premiul comemorativ Philip K. Dick.

În 1986 publică „Count Zero" (Contele Zero), precum şi o culegere de povestiri: „Burning Chrome" (Arderea Chromei), iar în 1988 apare „Mona Lisa Overdrive" (Mona Lisa sare în ţăndări – titlu aproximativ) care le leagă pe primele două, Gibson reuşind o excelentă trilogie cyberpunk ce pare să nu fie depăşită decît de recentul „Sintereticii", al lui Pat Cadigan.

Urmează „Difference Engine" (în colaborare cu Bruce Sterling) care inaugurează curentul steampunk.

Acum lucrează la un roman intitulat „Virtual Light" ce e prevăzut să apară în septembrie.

Criticii l-au ovaţionat pe Gibson ca fiind primul dintr-o nouă specie de hard-sefişti, creînd imagini absolut credibile ale unei lumi de înaltă tehnologie, în care criminalii sînt spioni industriali, iar averile tăinuite sînt reprezentate de informaţii. Scrierea lui are acţiune palpitantă, construcţie solidă şi dispreţ pentru tot ce este lent şi insipid, aducînd în scenă cele mai „fierbinţi" viitoruri tehnologice, amănunţite şi în acelaşi timp plauzibile prin implicaţiile lor.

Povestirile lui Gibson te cufundă într-un univers coerent: o lume a viitorului-nu-prea-îndepărtat care te copleşeşte şi sufocă prin cantitatea uriaşă de detalii precise. Majoritatea scriitorilor de SF schiţează o lume, apoi o colorează; Gibson ne arată cum se văd de jos monoliţii corporaţiilor şi gigantismul puterii, printr-un nor de crom şi jachete din piele neagră, armamente personale implantate chirurgical, modificări estetice amplificate cibernetic, gorile Yakuza şi locuinţe rastele. Lumea lui Gibson se asamblează treptat din instantaneele multiunghiulare ale textelor sale, fiecare perfect definit.

Deşi criticii îl consideră deficitar în privinţa realizării personajelor, Gibson este apreciat pentru stilul descriptiv şi profunda înţelegere a problemelor şi sensibilităţilor contemporane, care conferă scrierilor lui o forţă şi o profunzime adesea inexistente în SF-ul tradiţional. Actualmente, William Gibson este stabilit împreună cu familia în Vancouver, British Columbia, şi lucrează ca scenarist de film pentru studiourile din Hollywood.

Ionuţ BĂNUŢĂ ✍
Mihai Dan PAVELESCU ✍

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Număr realizat de: Ionuţ BĂNUŢĂ,
Mihai Dan PAVELESCU *(Redactori)*
Florin BOSTAN, Ionuţ POPESCU, Sorin SOROŞAN *(Grafică)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1,
Bucureşti tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Apocalipsul cultural – Ideea că trăim sfîrşitul unei sau a lumii nu este nici nouă şi nici originală, dar sîntem foarte aproape de situaţia de a suporta consecinţele. Aproape peste tot, totuşi, oamenii au decis că atmosfera de distrugere planetară le convine foarte mult. Acest lucru se întîmplă din cauza unora asemeni lui Brett Easton Ellis şi operei sale **American Psycho**, a biografilor obstinaţi de la **serial killers**-uri, trecînd prin sectele de tip David Koresch, muzica industrială subliminală a lui Throbbing Gristle şi literatura ce bate monedă pe prezicerile conflagraţiei generalizate. Toate nihilismele posibile! Predicatori porno, scatologie escatologică, teoreticieni ai terorismului gratuit, neo-vrăjitori luciferici, asasini nedepistaţi, anarhişti tantrici, automutilaţi, fundamentalişti cu tendinţe gangstereşti, eco-catastrofici... O literatură supraabundentă care merge de la economia luminată (**Bankrupcyx 95**) la teologiile nihiliste ce amestecă Biblia cu Nietzsche (**Principia discordia**, IllumiNet pub.) trecînd prin ghidurile de supravieţuire post-nucleare.

Anonimat - Este versiunea modernă a exilului. La sfîrşitul secolului XX sistemele de control s-au schimbat o dată cu societatea. S-a trecut de la închisoare (închiderea reperabilă şi spaţială) la un control „ondulatoriu": controlul persoanelor graţie multiplelor fişiere electronice care te reperează atunci cînd îţi utilizezi cartea de credit, telefonul... De unde şi anonimatul. Dispariţia nu mai este geopolitică ci nominală, identitară. Cît mai multe nume, cît mai multe adrese pentru voi sau pentru producţiile voastre. Ex. „white label"-rile, discuri cu mape albe, făcute artizanal, care au invadat piaţa **techno** şi a muzicii industriale. Spre ciuda caselor de discuri ce nu pot rivaliza cu ele şi spre fericirea piraţilor.

Bursier alternativ - Doyne Farmer este noul guru al bursei din Wall Street. **Broker**-il îl asaltează pentru a obţine una din informaţiile pe care acesta le vinde la preţuri fabuloase. Şi totuşi el trăieşte la Santa Fe şi preferă un costum à la Indiana Jones în locul unuia la două rînduri. Prezicerile sale bursiere sînt bazate pe aplicarea teoriilor celor mai de vîrf din matematică şi fizică: teoriile haosului, probabilităţi aleatorii... Şi previziunile sînt corecte.

Conspiraţie - SIDA e o maladie propagată de medicii albi, SUA a încurajat invazia Kuweitului, Malcolm X a fost asasinat de CIA, o sectă - Illuminati-conspiră de zeci de ani în spatele tuturor liderilor mondiali, Edgar Hoover se travestea adesea. Toate aceste teorii au un punct comun: o recitire a istoriei ca o minciună concertată de mulţime contra individului. Forţe conspiră pe ignoranţa noastră, fapte importante ne-au marcat viaţa fără a fi fost accesibile cuiva... Aceste „Conspiraţii", ai căror actori pot fi multinaţionalele, CIA-ul sau extratereştrii constituie pentru nu puţine minorităţi şi tineri americani un mod individual de a contesta istoria din care se simt foarte adesea excluşi.

Fanzin - Copiatoarele si computerele au creat fanzinele şi lumea lor subterană,a micropublicaţiilor ce unesc comunităţile oamenilor avînd aceleaşi interese, aceleaşi opinii sau obsesii. De unde şi numele, contragerea lui „fan magazin", inventat la origini de împătimiţii SF-ului. Fanzinul e un loc sigur, anonim, pentru a scrie tot ce îţi vine despre vecinul sau patronul tău fără ca aceştia să afle. Singura regulă: monomania. Subiectul: cît mai ţăcănit posibil. Zoofilie, culte satanice, colecţii de decalcomanii, literatură **conspiraty theories**, pirataj telefonic sau informatic... pe scurt, tot ceea ce presa instituţionalizată nu acoperă. Se estimează că cititorii fanzinelor franţuzeşti (5.000 titluri) ating numărul de 250.000 de persoane şi de 1.000.000 în SUA unde au fost repertoriate 20.000 de fanzine.

Fundaţia pentru supravegherea mass media - Prima structură alternativă de supraveghere a preluării puterii de mediile electronice. un fel de Amnesty International al informaticii şi **a cyberspaţiului** există. Ea a fost fondată de John Perry Barlow şi Mitch Kapor (un erou printre **hackerii** americani încă din adolescenţă). În fiecare an, în luna martie, EFF (Electronic Frontier Foundation) organizează o conferinţă despre computere, libertate şi viaţa privată. Începînd din 1990, data marii razii a FBI-ului printre piraţii informaticii, EFF observă cea mai mare parte a proceselor importante şi furnizează, uneori, fondurile necesare cheltuielilor de apărare (ca în cazul procesului pentru jocul „Grups Cyberpunk" al lui Steve Jackson Games). Unul dintre proiectele recente este National Computing Network - o reţea electronică democratică.

Freeware - Mişcare ce porneşte de la ideea că toate ordinatoarele din lume trebuie să aparţină tuturor. Ultrainformaţi, susţinătorii **freeware**-ului piratează, copiază, **customizează** tot ce poate produce industria **soft**-urilor, jocurilor sau a **hardware**-ului; echivalentul electro al **Copyright Liberation Movement**, avînd drept armă programul Emacs **inventat de Richard Stallman**, un membru al MIT (Massachussets Institute of Technology) a cărui structură deschisă este una din fundamentele freeware-ului. Atenţie, cu freeware-ul se înoată în plină ilegalitate.

Generaţia X - numele unui volum de Douglas Coupland, un fel de mică biblie a revoltei întîrziate, împestriţat cu fraze provocatoare şi maxime cinice. Se referă la cei născuţi cu aproximaţie între 1956 şi 1965 - numită şi „Self Made Generation" - care au avut părinţi mărginiţi, profesori de stînga, ofiţeri buni de nimic, preoţi progresişti, poliţişti simpatici, şefi tineri şi dinamici. Au tendinţa de a responsabiliza pe octogenari pentru toate relele.

Caracteristici:

- **Spectator total:** Am văzut totul şi n-am trăit nimic.
- **Lipsa istorică:** A trăi într-o epocă în care se pare că aici nu se întîmplă nimic, ci în cu totul altă parte.
- **Overdoza istorică:** A trăi într-o epocă în care totul se întîmplă la TV.
- **HI-FI:** Rezultatul primelor două-totul se vede, se ştie, se aude, dar nu se simte.
- **Stoparea statutului de victimă a mediilor:** „Nu-ţi place libertatea presei?" „Nu-mi place ceea ce nu controlez".
- **Nevoia de utopie:** Să vezi mai bine, să ştii mai mult, să auzi încă şi mai bine.
- **Nevroza indicibilului:** Arta de a tace, limbajul fiind adesea considerat ca găunos, fără mobil sau prost folosit.
- **Obsesia:** Credinţa nelimitată în „adevărul" sexului ce este oricînd gata să primeze, fiind în mod repetat confundat cu nasul, limba sau creierul.
- **Instinctul animal:** Nici un tabu. Pe plan sexual dă lăcomie. Pe celelalte, cinism.
- **Frînează tovarăşe, progresul e în spatele tău:** Cine ne spune că vechea lume nu era mai bună decît cea nouă?
- **Să-ţi găseşti propriul tao**
- **Refuzul consensului**
- **Construirea propriului muşuroi:** Voinţa hotărîtă de a ieşi din masă.
- **Mixează şi subminează:** Consecinţă a cunoscutei teorii de la sfîrşitul secolului „totul comunică". Ultima găselniţă e mixarea deceniilor: amestecul mai multor mode din epoci diferite.
- **Căutarea sensului şi a autenticităţii**
- **Specularismul şi hiperalegerea** etc.

Grunge - Prima explozie spontană, neprevăzută de show-biz, de la punkşi. O revanşă a undergroundului în anii Madonnei. Şi o atitudine je-m-en-fichistă (de bani, de succes etc.)

Hacker - Un „hack" este un truc, o găselniţă, o invenţie concepută pentru a deturna, perturba sau pur şi simplu pentru a se juca. Nume generic dat tuturor acelora care-şi

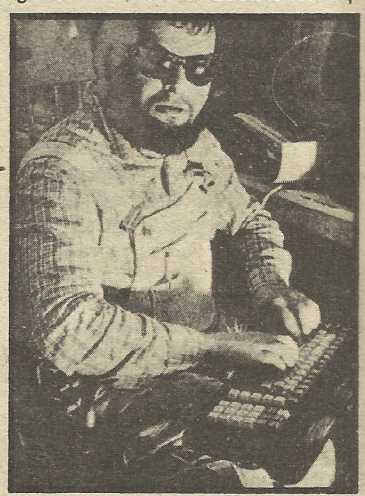

petrec viaţa „trucînd", descentralizînd, la modul delicvent (unii hackerşi lucrează pentru stat sau pentru consorţii) sau nu, universul informatic. Piraţi ai reţelelor, adepţi ai freeware-ului, exploratori de sistem, hackerşii îşi au propriul limbaj codificat, propriul umor şi o întreagă estetică în care Freak Brothers se încrucişează cu Blade Runner pe un fond de zgomot alb.

Hiperalegere – Apare cu regularitate în toate romanele şi teoriile născute de cyberpunk şi se referă la abundenţa absolută a alegerii. Posibilităţile, în cantitate ilimitată, lasă individul într-o stare de indecizie redutabilă pentru facultăţile sale intelectuale şi capacităţile sale critice.

Imortalism – Dorinţa rebelă de a lupta împotriva bătrîneţii, bolilor şi morţii prin mijloace pe care medicina încă nu le aprobă sau monopolizează. **Smart drugsuri**, criogenie, hormoni de creştere artificiali, automedicaţie şi, în viitor, nanotehnologia şi clonajul. Duşmanul imortaliştilor americani este Food and Drugs Administration care luptă contra noilor produse autotestate şi vîndute pe circuite paralele, adesea în afara oricărei le-

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Antonela IVAN
Corectură:
Corina ROMAN
Montaj offset:
Mariana SEBE, Gabriela BACALU, Daniel STANICA

„Jurnalul S.F." este înscris în catalogul presei interne la poziţia 2128. Abonamentele se pot contracta prin toate oficiile poştale din ţară, prin filialele RODIPET S.A.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

gislații. Au legături cu libertarienii, egoiștii și alți apostoli ai individualismului extremist.

Kids - Puștii au devenit piesele centrale ale imaginarului post-tehnologic. Născuți cu mult după Macintosh, „kidș"-ii din 1993 și-au pierdut orice inocență în fața tehnologiei. În momentul de față DJ-ul cel mai „cerut" din Londra este DJ Killer, 12 ani, și mix-uri imbatabile. Puștii au un avantaj față de noi: memoria le este cu mult mai *liberă, nu au nevoie să învețe să* plutească, nici să se elibereze de vechi identități. Sînt puștii forma cea mai avansată a aventurii tehnologice?

Libertarienii - Sînt reprezentanții unui nou curent din gîndirea economică și politică puțin acoperit de mass media, dar deja foarte important în USA: anarho-capitalismul. Ideea centrală e că fiecare trebuie să trăiască așa cum dorește și că nimic n-ar trebui „să-i protejeze pe oameni contra lor înșile cu forța". Fără asistență, fără sistem social, fără pensii. Comunități făcînd contracte unele cu altele, în cadrul cărora fiecare e liber să practice viciul sau virtutea. Ceea ce fiecare creează îi aparține în întregime, după principiul liberei antreprize absolute. Pentru că „fiecare trebuie lăsat în pace" apare necesitatea existenței unui criteriu strict al proprietății individuale. Schimburile libere între indivizi sînt deci fundamentul unei societăți în care statul nu există pentru a interzice drogurile, a încasa impozite, sau a impune monopoluri. Numai pentru a proteja proprietatea.

Noolitic - „După era silexului, din care a țîșnit focul, intrăm în era siliciului, de unde știința: nooliticul. Noolitic, pentru că **noos**, în greacă înseamnă spirit și **lithos** piatră. Este piatra științei, este siliciul computerelor, semiconductoarelor, fibrelor optice." (Pierre Levy). În paleolitic umanitatea a inventat semnele, limbajul și primele tehnici. În neolitic orașul, scrierea și statul. Spre sec. XVII a fost creat spațiul capitalismului. Astăzi trăim crearea unui al patrulea spațiu, mai exact un spațiu-timp: acela al științei, nooliticul. Era nooliticului anunță o întoarcere la origini, la grafismele tatuajelor, crestăturilor, frescelor! Dar în mișcare. Computerul deschide calea cinelimbajului lui Levy. O scriere vizuală, de icoane, de mișcări și cîmpuri de forță, de analogii și asociații fractale. Între cinema, hieroglife și realitate virtuală.

Otaku - Puștii japonezi total dependenți de informație, via informatică. Ei trăiesc cu adevărat numai în fața ecranului computerului, conectați la rețele locale sau mondiale încercîndu-și codurile de acces în centralele informatice. Plăcere sau schizofrenie? Pervertire a sistemului sau condiționare dusă la extrem? Ei, în orice caz, fac diferența între activitatea oficială și activismul privat pentru că singura lor ieșire consistă în a merge la școală. În Occident, copiii la ieșirea de la școală încleștează joy-stick-urile, jocurile lor video ascultînd hardcore sau death metal satanic. Numele lor: Head Bangers-copii ai mahalalelor, izolați și pierduți într-un video-univers auto-erotic făcut din *hard-rock și violență neo-gotică*. Numele de Otaku a devenit un termen generic desemnînd puștii nebuni ai planetei.

Phreak - Obsedați ai deturnărilor telefonice și ai posibilităților oferite de **scannere** (ascultări bruiaje). Știați că telefoanele celulare sînt

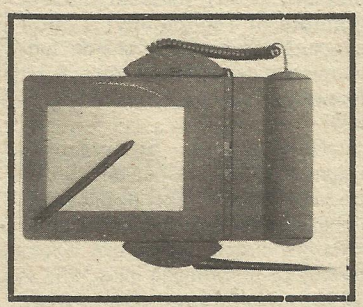

legate la un sistem comparabil aceluia al rețelelor de computere? **Phreakșii** își procură codurile ce transformă oricare telefon celular într-un scanner puternic care permite, conectat la **software**-ul unui computer, să supravegheze un anumit număr de mișcări în rețea. Asemenea sisteme permit, de asemenea, într-un sens, contestarea facturilor telefonice dintr-o zonă aleasă. Dar phreakșii, foarte căutați de poliție, sînt mai cu seamă înnebuniți după „informații neconvenționale" recoltate la întîmplare în timpul ascultărilor și care, odată retransmise, au permis ceja un oarecare număr de acțiuni politice.

Piercing - Pentru că toate societățile occidentale interzic automutilarea, așa cum toate religiile occidentale interzic sinuciderea, **piercingul** e o formă de contestare: modificarea corporală și rituală cu o doză homeopatică. Urmă a unui rit inițiatic, simbol încrustat în carne de trecerea dureroasă de la adolescență la vîrsta adultă, probă înregistrată de încercările suferite de corp, piercingul a existat dintotdeauna. Fără a avea, în mod necesar, conotații sado-maso. Faraonii cu buricul străpuns erau fii zeilor, nu? Centurioni romani ce purtau inele prin mameloane (erau curajoși), indonezieni străpungîndu-și membrul (în semn de nouă virilitate). De ce această formă benignă de automutilare este astăzi interzisă? De frica afectării productivității muncii? Reproducerii speciei? Pentru că propriul corp nu ne mai aparține? Piercingul afirmă că da.

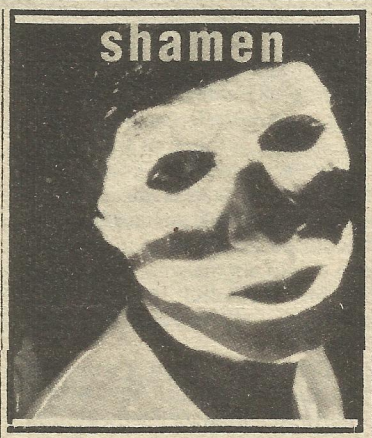

Shamen - Mișcare neo-șamanistă, profetind „archaic revival" ce-și trage numele de la cel al grupului de **acid house music** Shamen. Cultura tînără ce ia naștere la acest sfîrșit de mileniu are o tendință opusă istoriei. Acest al treilea mileniu va fi cel al întoarcerii la comuniuni și la transele timpurilor arhaice. Termenul **acid**, la început, era folosit în argoul din Chicago pentru a desemna o arie melodică sau o percuție. Muzica de atunci folosea pasaje repetate cu un ritm foarte **black**, creînd un adevărat vîrtej hipnotic. Efectele sînt apropiate de starea indusă de drogurile psihedelice. La fel ca LSD-ul sau psilocibina, deschide porți în peisajul ritmic creînd o lume de sunete.

Smart drugs - Stimulente hiperdozate născute din întîlnirea vitaminelor cu acizii aminați, proteinelor și tehnologiilor antioxidante. Au fost puse la punct de Durk Pearson și Sandy Shaw, iar la originea mișcării **Smart drugs** au stat Ward Dean-medic specializat în combaterea îmbătrînirii cerebrale și John Morgennthaler-ziarist, fondatorul revistei **new-age**-iste **Mondo 2000**. Universul smart colecționează pilule, cocteiluri - **Smart drinks** și neologisme. Exploratorii săi sînt „neuronauți". Totul este făcut pentru a energiza. „Neuronautul", scafandrul rețelelor neuronale, își bea „Rise and Shine" (Ridică-te și strălucește)" înainte de a-și face exercițiul de yogatronică și a-și elibera circuitele de neurotransmisii, cu o dușcă de „Personal Radical Shield" (Scut personal Radical). Un întreg limbaj. Pentru a dansa toată noaptea se utilizează un amestec de „Fast Blast" (Explozie rapidă) și arginină.

Steampunk - Numele celei mai noi forme a **cyberpunk**-ului: SF-ul trecutului. Numele (punk-ul cu aburi) face referință la una din marile revoluții tehnice ale secolului trecut. Un mod de a lărgi și mai mult *granițele cyberspațiului și de a găsi* încă un sistem de semne de traficat. Printre cei utilizați ca precursori ai cyberpunkului: Lewis Carroll, Kafka, Raymond Roussel.

Taz - Zone de autonomie temporară. Concept anarhist pus la punct de Hakim Bei. După multiple cercetări asupra organizării, în istorie, a statelor constituite pe teritorii izolate unele de altele (așa cum a fost cazul pentru insulele piraților sau statutului medieval al asasinilor), Hakim Bei a considerat că tehnologiile rețelelor moderne de computere ar permite nașterea acestor state în interiorul statului propriu-zis, zone în afara oricărui control, zone de muncă zero, care i-au inspirat lui Bruce Sterling extraordinarul „Ochiurile rețelei". În 1991, în plin centru al New Yorkului, sub tipi-uri, o comunitate de artiști a fondat o TAZ la intersecția lui Manhattan Bridge cu Canal Street.

Uzi - Arma simbol a rebeliunii moderne, urbană și sîngeroasă. De vînzare în toate ghettourile lumii.

Ionuț BĂNUȚĂ ✍

SPECIE INTEGRATĂ

Se putea să fi fost la Club Justine, la Jimbo's, la Sad Jack sau la Rafters; Coretti n-ar fi putut să spună exact unde a văzut-o pentru prima oară. S-ar fi putut întîmpla oricînd, în oricare dintre aceste baruri. Traversînd înot semiviața submarină a sticlelor și paharelor, între lentele vîrtejuri de fum de țigară... se deplasa ca-n mediul său natural, de la un bar la altul.

Și iată, Coretti își amintea de prima lor întîlnire, de parcă ar fi privit-o prin celălalt capăt al unui telescop puternic – clară și minusculă – o imagine foarte îndepărtată.

O remarcase mai întîi în Sala din Spate. Era numită astfel fiindcă se ajungea la ea printr-un pasaj strîmt și întunecat. Pereții culoarului colcăiau de graffiti, hublourile aplicelor erau împestrițate cu fluturași. Sfărîmături de cărămizi vopsite în alb scrîșneau sub greutatea pașilor. Și apoi pătrundeai într-un spațiu întunecat unde începea vaga și derutanta prezență a jumătății de duzină de alte baruri care încercaseră în zadar să se instaleze în aceeași sală în diferite direcții. Coretti venea adesea fiindcă îi plăcea zîmbetul plictisit al barmanului negru și pentru că rarii clienți erau puțin comunicativi.

Conversația cu necunoscuții nu era genul lui, nici în baruri, nici la serate.

Era confortabil angajat în colegiul comunității unde deținea o catedră de introducere în lingvistică; știa de minune să discute cu șeful său de departament despre înlănțuirile și diversele opțiuni existente pentru a începe o conversație, în schimb rămînea incapabil să vorbească necunoscuților în baruri sau la serate. Frecventa un mare număr de baruri. Coretti nu știa nici cum să se îmbrace. Costumul era un limbaj, iar Coretti era un bîlbîit vestimentar, incapabil să instaureze, prin ținuta sa, genul de declarație coerentă și fundamentală ca să facă necunoscuții să se simtă în largul lor. Fosta lui nevastă îi spunea că se îmbracă asemeni unui marțian; că nu pare deloc să fie de pe aici. Nu-i plăcuse fiindcă era adevărat.

Nu avusese niciodată o fată asemeni celei care era așezată cu spatele ușor arcuit, sub lumina submarină ce se revărsa pe tejgheaua Sălii din Spate. Aceeași lumină se înșuruba în lentilele ochelarilor barmanului, se insinua în gîtlejul sticlelor aliniate, împroșca oglinda spălăcită. Astfel luminată rochia sa avea culoarea tinerilor ștuleți de porumb, cu învelișul pe jumătate descojit, dezvelind spinarea, începutul sînilor și, prin despicăturile sale, o mare parte din coapse. În seara aceea, părul ei avea o nuanță arămie. Și tot în seara aceea, avea ochii verzi.

Avansă cu pași hotărîți printre mesele goale din crom pentru a ajunge la bar unde comandă un Bourbon sec. Își scoase pardesiul și îl păstră în cele din urmă pe genunchi, așezîndu-se pe taburetul vecin. Super, își țipă sieși, ea o să creadă că ascunzi o erecție. Și nu fără mirare își dădu seama că asta era chiar realitatea. Își studie reflexia în oglinda din spatele barului; treizeci de ani, păr brunet răzleț, fața îngustă și palidă la capătul unui gît lung, prea lung pentru gulerul deschis al cămășii de nylon imprimată cu gravuri de mașini, modele 1910 în trei culori țipătoare.. Purta o cravată cu dungi diagonale lungi, maro și negru, prea îngustă, fără îndoială, pentru colțurile gulerului -acum își dădea seama- groteștі de lungi. Sau, poate, culoarea nu mergea. În sfîrșit, era ceva.

Alături de el, în lumina slabă reflectată de oglindă, femeia cu ochi verzi dădea falsa impresie că este Irma cea Blîndă. Însă de mai aproape, scrutîndu-i chipul, se înfioră: exact trăsăturile unui animal. O fată frumoasă dar simplă, înșelătoare, bidimensională. Îndată ce va descoperi că este privită, se gîndi la Coretti, va lăsa să se vadă un zîmbet, un dispreț amuzat – cum vrei. Coretti bîigui: „Pot, hm... să vă ofer un pahar?" În astfel de situații, Coretti era apucat de un înspăimîntător tic de vorbire, în genul învățătorului pus în dificultate: Hm. Se strîmbă. Hm. „Vreți, hm, să-mi oferiți un pahar? Ei bine, cîtă amabilitate" îi răspunse ea spre marea uimire. „Da, ar fi foarte frumos din partea dumneavoastră". Observă, vag, că răspunsul ei era împrumutat și la fel de lipsit de siguranță ca și al său. Ea adaugă: „Un Tom Collins, cu ocazia asta, ar merge de minune".

Cu ocazia asta? De minune? Tulburat, Coretti făcu comanda și plăti. O femeie grasă în blugi și cămașă de cowboy brodată se tîrî pînă la tejghea aproape de el ca să ceară barmanului mărunțiș. Aruncă un „bine, merge". Apoi cu un umblet important se duse la tonomat unde programă: „E vina ta că puștii noștri sînt urîți", de Conway și Loretta. Coretti se întoarse spre femeia în verde și murmură cu voce ezitantă: „Apreciați muzica country?" Mîrîi în secret împotriva stilului său și încercă să surîdă. „Da, bineînțeles" răspunse ea, cu o infimă încordare în voce. „Desigur". Femeia cowboy se întoarse să se așeze lîngă el și o întrebă pe fată, făcîndu-i cu ochiul: „Teroarea asta mică te plictisește, păpușo?"

Și dama în verde cu ochi de animal răspunse:

„Ei, da' de unde, țin ochii pe el". Și rîse. Exact ce trebuia. Acea parte din Coretti care era dialectolog se agita, jenată; prea perfectă această schimbare de stil și de ton. Actriță? Imitatoare talentată? Cuvîntul mimetism îi veni brusc în minte, dar îl îndepărtă pentru a studia mai degrabă reflexia ei în oglindă: rîndurile de sticle îi marcau sînii aidoma unei rochii de sticlă.

„Mă cheamă Coretti", poltergeist-ul lui verbal adoptînd pe neașteptate stilul tip afabil care putea fi orice numai convingător nu. „Michael Coretti". „Încîntată" zise ea, prea încet pentru a fi auzită de cealaltă femeie, revenind la parodierea lui Emily Post.*) „Conway și Loretta", zise fata cowboy nimănui anume.

„Antoinette" spuse femeia în verde, cu o înclinare a capului. Își termină cocktelul, se prefăcu că-și privește ceasul, spuse un mersi-pentru-pahar a dracului de politicoasă și ieși.

Zece minute mai tîrziu, Coretti o urmărea pe Bulevardul Trei Nu urmărise pe nimeni vreodată și aceasta îl înspăimînta și îl excita în același timp. Cinsprezece metri i se părea un interval discret, dar ce-ar fi făcut dacă ea s-ar fi întors pentru a privi în urmă?

Bulevardul Trei nu este chiar o stradă întunecoasă și acolo, luminată de un felinar ca de proiector de scenă, ea începu să se schimbe. Strada era pustie. Tocmai traversa. Coborî de pe trotuar și procesul începu. Mai întîi culoarea părului, el crezu că era din cauza luminii. Dar nu exista nici un neon care să arunce petele de culoare ce apăruseră, culorile ce alunecau, ce se topeau asemeni unor băltoace de ulei. Pe urmă, petele se evaporară și trei secunde mai tîrziu avea părul blond-cenușiu. Continuă să fie convins că era un joc de lumini pînă în clipa în are rochia începu să se chircească, să se strîngă pe corpul ei asemeni unei foi de ambalaj termoplastic. O parte se desprinse pur și simplu, mică grămăjoară de zdrențe pe asfalt, abandonată asemeni pielii năpîrlite a vreunui fabulos animal. Cînd Coretti trecu pe lîngă ea, nu mai era decît o spumă verde, dizolvîndu-se sfîrîind. Își îndreptă din nou ochii spre fată și rochia ei devenise alta, atlas verde cu reflexii ondulînde. Pantofii se schimbaseră de asemenea. Avea umerii goi, cu excepția bretelelor fine ce se încrucișau în josul spinării. Părul îi devenise scurt, zbîrlit. Observă că tocmai se sprijinea de vitrina unei giuvaergii cu răsuflarea aspră și scurtă din cauza umezelii serii de toamnă. O cadență de disco îi parvenea, două blocuri mai încolo.

Cînd se apropie de local, mișcările fetei luară brusc un nou ritm, o accentuare în balansul șoldului, un mod diferit de a pune jos călcîiul pe trotuar. Portarul localului o lasă să treacă, cu o vagă înclinare a capului. Îl opri pe Coretti, îi fixă cu privirea permisul de conducere, îi privi pieziș pardesiul. Anxios, Coretti scruta nerăbdător profunzimile împroșcate cu lumină ale unei scări de plastic lăptos, aflat chiar în spatele gorilei. Acolo se topise ea, în strălucirea robotică și tunetul modern al muzicii.

Cu greutate, omul îl lăsă în sfîrșit să treacă și urcă pășind apăsat pe trepte, deranjînd în graba lui jocul subtil al luminilor sub plăcile de plastic translucid.

Coretti, care nu mai intrase într-o discotecă, se găsi într-un loc conceput pentru satisfacție totală prin distracție. Își făcu loc cu brațele, nervos, înghițit de acest amestec de corpuri și încantații mecanice pulsate de difuzoare. O căută, aproape orbește, pe ringul de dans, galerie de atitudini înghețate în lumina stroboscopică. Și o găsi la bar, bînd o amestecătură atroce servită într-un pahar mare, ascultînd vorbele unui tînăr îmbrăcat cu o cămașă de mătase palidă și un pantalon negru foarte strîns pe corp. Dădea din cap la intervale ce-i păreau lui Coretti aceleași. Coretti comandă indicînd o sticlă de Bourbon. Ea dădu pe gît cinci pahare mari, apoi îl urmă pe tînăr pe ringul de dans. Evolua în acord perfect cu muzica, adoptînd o succesiune de atitudini; parcurse în întregime secvența cerută, cu grație dar fără ostentație, cu o naturalețe perfectă, mereu, mereu cu o naturalețe perfectă. În schimb, partenerul ei de dans părea mecanic, parcurgînd ritualul cu efort. Cînd dansul se termină, ea se întoarse brusc și plonjă în grosul mulțimii. Masa ondulîndă se închise în urma ei ca o pastă în fuziune.

Coretti se precipită pe urmele ei fără a o părăsi o clipă din ochi – și fu singurul care-i urmări metamorfoza. Pînă să ajungă la treptele scării redeveni șatenă și purta o rochie lungă, albastră. O floare albă i se afla în păr, în spatele urechii drepte; părul îi era acum mai lung și lins. Sînii îi erau mai voluminoși, șoldurile un picuț mai grele. Coborî treptele patru cîte patru și Coretti se neliniști. Cu cît băuse...

Dar alcoolul nu părea să aibă vreun efect asupra ei. Tot fără să o părăsească din ochi, Coretti o urmă, simțindu-și inima bătîndu-i mai repede decît bătaia muzicii disco în urma lui, sigur că îndată se va întoarce, îl va ținti cu privirea, va chema ajutor.

Două intersecții mai jos, pe Bulevardul Trei, ea se întoarse și intră la Lothario's.

*) Autoare celebră, în America, de cărți despre bunele maniere.

William John
GIBSON & SHIRLEY

Avea acum ceva diferit în umblet. Localul Lothario's era compus dintr-o succesiune de săli liniştite, invadate de ferigi şi oglinzi stil Art Deco. Imitaţii de lămpi Tiffany erau agăţate de plafon, alternînd cu ventilatoare cu pale de lemn ce se învîrteau prea încet pentru a agita coloanele de fum stagnînd în jurul blîndului murmur al conversaţiilor. După discotecă, Lothario's era un loc familiar şi reconfortant. Un pianist de jazz în cămaşă relată şi desfăcută rivaliza în surdină cu discuţiile şi rîsetele înăbuşite ale unei duzini de mese. Era la bar; doar jumătate dintre taburete erau ocupate, însă Coretti alese o masă aproape de perete, la umbra unui palmier în miniatură şi comandă. Bău Bourbon-ul şi comandă altul. În seara asta alcoolul nu-i făcea mare lucru. Era aşezat lîngă un tînăr, încă un tînăr cu acelaşi chip afabil, cu trăsături regulate. Purta o cămaşă tip golf galbenă şi blugi călcaţi. Ea îl atingea cu şoldul numai un pic. Nu părea să vorbească, dar Coretti simţi că, într-un fel, erau în comuniune. Uşor aplecaţi unul spre celălalt, tăcuţi, Coretti se simţi ciudat. Se duse la toaletă, îşi stropi faţa cu apă. Cînd se întoarse făcu în aşa fel încît să treacă la mai puţin de un metru de ei. Buzele le rămaseră încremenite cît timp nu fu la distanţa necesară pentru a-i auzi.

Pe rînd, îi auzi apoi murmurînd cuvinte realiste: „... văzut ultimele lui filme dar..."

– Dar în sfîrşit nu-şi refuză nici un mijloc, nu găsiţi?

– Bineînţeles; dar în sensul în care...

Şi pentru prima oară, Coretti ştiu ce erau, ce trebuie că erau. Erau din acea specie pe care o vezi prin baruri, din cei ce par născuţi acolo, găsindu-se cu adevărat acasă. Nu nişte beţivi, nu: mobilier uman. Stîlpi de bar. Specie integrată. Ceva în el îl împingea spre confruntare. Se întoarse la masa lui, dar se simţi incapabil să se aşeze. Pivotă, respiră adînc şi se îndreptă foarte băţos spre bar. Avea poftă să bată pe umărul ei moale şi să o întrebe cine era şi, mai precis, ce era şi să sublinieze recea ironie a faptului că tocmai el, Coretti, decalatul, cel înţolit ca un marţian, cîinele nimerit între popice, cel a cărui ţinută şi conversaţie nu se potriveau niciodată, era cel ce le descoperise, pînă la urmă, secretul. Dar se înmuie şi se mulţumi să se aşeze pe taburetul de lîngă ea şi să comande un alt Bourbon.

– Dar nu credeţi, îşi întrebă ea partenerul, că toate astea şînt relative?

Cele două scaune imediat de după vecinul său fură curînd ocupate de un cuplu ce vorbea politică. Antoinette şi Cămaşa-de-golf îşi înşiruiră fără greş conversaţia pe aceeaşi temă, reciclînd-o cu o voce suficient de tare pentru a putea fi auzit. Cînd vorbea, faţa ei rămînea inexpresivă: o pasăre ce scoate triluri pe o creangă. Se cocoţase cu atîta naturaleţe pe taburetul ei, de parcă ar fi fost un cuib. Cămaşă-de-Golf plăti toată băutura. Avea bani ficşi, cu excepţia momentelor cînd voia să lase bacşiş. Coretti îl privi dînd pe gît metodic şase cocktailuri fiecare, asemeni unor insecte ce se îmbuibă cu nectar. Dar în nici un moment nu ridicară tonul, nici roşeaţa nu le veni în obraji, iar cînd, în sfîrşit, se ridicară o făcură fără a arăta nici cea mai mică urmă de beţie, o slăbiciune, o falie în camuflajul lor.

Nu-i dădură nici o atenţie în timp ce-i filă în trei baruri succesive. Cînd intrară la Waylon, metamorfoza le fu atît de rapidă încît lui Coretti îi fu greu să urmărească fazele.Era genul de local unde uşile toaletelor erau mascate, respectiv Pointers şi Setters, unde vasele cu tocătură şi cîrnaţi aveau deasupra o mică plăcuţă: „Localul a făcut un acord cu băncile: acolo nu se serveşte bere, aici nu se acceptă cecuri".

La Waylon , ea era grăsuţă, cu cearcăne întunecate sub ochi. Avea pete de cafea pe picioarele combinezonului de polyester. Tovarăşul ei era în blugi, tricou şi caschetă de basse-ball roşie împodobită cu insigna roşu şi negru a camioanelor Peterblit. Coretti îşi luă riscul de a-i pierde atunci cînd trebui să fugă repede să se uşureze un minut la Pointers, uitîndu-se cu perplexitate la o pancardă de carton care amintea: „SERVICIUL ESTE BINE? VĂ PLACE? ATUNCI ŢINTIŢI BINE, VĂ RUGĂM!"

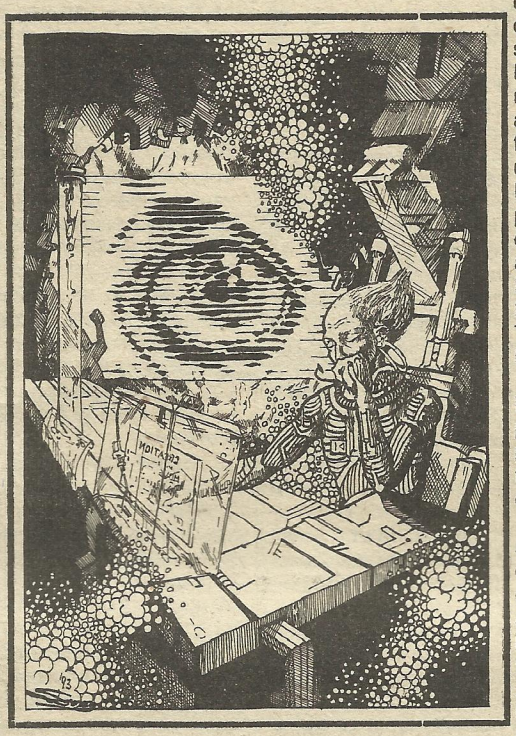

Capătul Bulevardului Trei se pierdea aproape de port într-un labirint pietrificat de imobile de cărămidă.

După ultima intersecţie, urme lucioase de vomitătură murdăreau regulat trotuarele şi se vedeau bătrîni somnolînd în faţa ecranelor televizoarelor alb-negru, sigilaţi pentru veşnicie în spatele geamurilor aburite ale hotelurilor.

Barul pe care-l dibuiră nu avea nume. Un as de caro se cojea pe vitrina prost ţinută şi barmanul avea o faţă ca un pumn strîns. Un radio FM de plastic, culoarea fildeşului, deversa o supă rock asupra rîndurilor inegale de mese pustii. Erau bătrîni acum, două nulităţi ce se îmbibau şi fumau sub strălucirea becurilor goale, îşi scuipau plămînii în jurul unui pachet mototolit de Camel pe care ea îl scosese din buzunarul unui impermeabil maro, murdar. La ora două douăzeci şi cinci erau în sala instalată la ultimul etaj, pe acoperişul noului complex hotelier ce domina portul. Ea purta o rochie de seară şi el un costum închis la culoare. Beau coniac prefăcîndu-se că admiră luminile oraşului. Fiecare băuse trei coniacuri fine în timp ce Coretti îi urmărea în spatele celor două degete de Wild Turkey servite într-un mare pahar de cristal de Waterford.

Băură pînă la închidere. Coretti îi urmă în ascensor. Surîseră politicos, dar altfel îl ignorară. Două taxiuri aşteptau în faţa hotelului; ei îl luară pe primul, Coretti pe al doilea.

„Urmăriţi maşina aceea", murmură Coretti cu o voce răguşită aruncînd ultima lui bancnotă de 20 de dolari, şoferului, un hippie pe cale de revenire.

„Nici o problemă, şefule, nici o problemă...".

Urmăriră celălalt taxi, traversară şase intersecţii pînă la un alt hotel mai modest. Cuplul coborî din maşină şi se precipită în clădire.

Coretti ieşi din taxi, cu răsuflarea tăiată. Era gelos de-i venea rău. Gelos pe această încarnare a conformităţii, pe această femeie ce nu era o femeie, pe acest tapet uman. Coretti observă hotelul... şi îşi pierdu un pic siguranţa.

Se întoarse acasă pe jos. Şaisprezece străzi mai departe. La un moment dat îşi dădu seama că nu era beat. Absolut deloc beat.

Dimineaţa telefonă pentru a-şi anula primul curs. Dar mahmureala nu dădu semne că ar veni. Nu avea gura uscată şi, cînd se examină în oglinda de la baie, văzu că nu avea ochii injectaţi.

După-amiază dormi şi visă oameni cu capete de oaie ce se reflectau în oglinzi în spatele rîndurilor de sticle. În seara aceea ieşi să ia cina singur şi nu mîncă nimic, cu impresia că mîncarea din farfurie se uita şi ea la el. O amestecă uşor, pentru aparenţă, plăti, ieşi, intră într-un bar. Apoi în altul. Şi în altul, în căutarea ei. Se folosea acum de cartea de credit, deşi intrase deja adînc în contul său de la VISA. Dacă o zări, nu o recunoscu. Uneori observa hotelul unde o văzuse intrînd. Examina cu grijă fiecare din cuplurile care intrau şi ieşeau. Nu că ar fi fost capabil să o recunoască doar după aspect, dar trebuia să existe ceva, o recunoaştere intuitivă. Observa cuplurile şi nu era niciodată sigur. În cursul săptămînilor următoare vizită sistematic şi cel mai mic local din zonă. Înzestrat mai întîi cu o hartă a oraşului şi cu cinci pagini galbene smulse din cartea de telefon, progresă treptat pînă la a ajunge la cele mai obscure localuri, la speluncile neînscrise în repertoriul profesional. Unele nu aveau nici măcar telefon. Se înscrise în cluburi particulare dubioase, descoperi locuri retrase, fără autorizaţie, deschise în afara orarului legal, unde veneai cu muniţia după tine. Se aşeză în săli obscure, hărăzite unor sexualităţi marginale a căror existenţă o ignorase pînă atunci. Dar nu se lăsă de ceea ce devenise circuitul său nocturn. Începea mereu prin Sala din Spate. Ea nu se găsea niciodată acolo, nici în cele două baruri care urmau. Barmanii îl cunoşteau şi le plăcea să-l vadă venind fiindcă bea continuu fără a da semne de beţie. De acord, îi zgîndărea puţin pe ceilalţi clienţi... dar ce dacă?

Coretti îşi pierdu slujba. Ratase prea multe cursuri. Se apucase să supravegheze hotelul de fiecare dată cînd putea, inclusiv în timpul zilei. Fusese văzut în prea multe baruri. Aparent nu se schimbă niciodată. Refuză cursurile de noapte. Abandonă chiar la mijloc una din conferinţele sale pentru a se întoarce spre fereastră cu ochii pierduţi.

În secret nu era nemulţumit că a fost concediat. Colegii lui de facultate îl priveau ciudat la cantină cînd refuza să mănînce. Şi pe urmă, acum avea mai multă vreme pentru ancheta lui.

Coretti o regăsi la ora două şi cinsprezece dimineaţă, miercuri, într-un bar pentru homosexuali numit „Staulul". Între frizele de lemn brut de care erau agăţate căpestre şi ustensile de fermă ruginite,localul răsuna de rîsete într-o atmosferă de parfum şi bere. Juca rolul gagicii hohotitoare, în rochie cu strass-uri, albastră, cu o pană verde înfiptă în părul castaniu. Cuprins de un fel de uşurare aproape celulară, Coretti resimţea aproape admiraţie pentru orgoliul ciudat pe care-l percepea în ea... şi în cei din specia ei. Şi aici ea se integra. Era un gen caracteristic, sfîrlează bătrînă ce nu reprezenta nici un fel de ameninţare pentru nebune şi masculii lor. Tovarăşul ei devenise un tip fără vîrstă cu tîmplele argintate cu grijă, în pulover angora şi trenchcoat. Băură şi băură iarăşi şi apoi ieşiră rîzînd cu hohote – rîsetul perfect adecvat. Afară, ştergătoarele de pe parbrizul taxiului ce aştepta sub ploaie seconda bătăile inimii lui Coretti.

Păşind cu neîndemînare peste băltoacele de pe trotuar, Coretti se strecură în maşină, temător de reacţiile lor. Coretti era în

spate, alături de ea. Omul cu tîmple argintii îi vorbi şoferului. Acesta mormăi în microfonul său, băgă în viteză şi demară în mijlocul ploii şi a străzilor întunecate.

Peisajul urban nu-i lăsa nici o amintire lui Coretti, care îşi imagina deja că taxiul se oprea, că omul în gri şi femeia hilară îl împingeau afară, arătîndu-i surîzînd uşa unui spital psihiatric. Sau: taxiul se oprea şi cuplul cobora clătinînd trist din cap. Şi de o duzină de ori i se păru că vede vehiculul imobilizîndu-se într-o străduţă goală unde îl sugrumau metodic. Coretti lăsat mort în ploaie. Pentru că era un necunoscut.

Dar, de fapt, ajunseră la hotelul lui Coretti. La lumina ştearsă, examină cu grijă bărbatul în timp ce căuta în haină banii pentru cursă. Coretti avea o viziune perfectă asupra reversului hainei şi descoperi că era din aceeaşi bucată cu puloverul. Nici un buzunar pentru portofel, nici o deschizătură. Dar un fel de fantă se deschise. Ea se lărgi atunci cînd degetele bărbatului trecură peste ea, dînd pe dinafară banii. Trei bancnote, împăturite, fură împinse uşor în afara fantei. Bancnotele erau uşor umede. Se uscară atunci cînd omul le despături, asemeni aripilor unui fluture ce tocmai s-a ivit din crisalidă.

– Păstraţi restul, spuse bărbatul integrat, coborînd din taxi.

Antoinette se strecură afară şi Coretti îi urmă mecanic, cu mintea zăpăcită din cauza fantei. Fisură umedă, mărginită cu roşu, ca o branhie.

Holul era pustiu şi recepţionerul aplecat peste cuvinte încrucişate. Cuplul traversă încet holul înspre ascensor, cu Coretti ţinîndu-se după el. La un moment dat, încercă să-i prindă privirea, dar ea îl ignoră. Şi mai apoi, în timp ce cabina urcă şapte etaje mai sus de cel al lui Coretti, ea se aplecă pentru a mirosi scrumiera cromată de pe hol , precum un cîine miroase pămîntul. Hotelurile, tîrziu, noaptea, nu sînt niciodată liniştite. Coridoarele, niciodată perfect tăcute: se aud numeroase oftaturi abia auzibile, foşnetul cearceafurilor şi mai înăbuşit, murmurînd frînturi de fraze în mijlocul somnului. Dar pe culoarul etajului nouă, Coretti avea impresia că evoluează într-un vid perfect, fără cel mai mic zgomot; pantofii lui erau complet de neauzit pe mocheta fără culoare şi chiar bătăile inimii sale de intrus erau absorbite în motivul vag ce decora tapetul. Încercă să numere micile ovale de plastic, prinse în şuruburi pe uşi, fiecare gravat cu trei cifre, dar coridorul părea că se întinde la nesfîrşit. În fine, bărbatul se opri în faţa unei uşi, o uşă ca toate celelalte, lăcuită, imitaţie de lemn de trandafir, şi puse mîna pe zăvor, cu palma apăsată pe metal. Se auzi o vagă răzuire, apoi mecanismul produse un declic şi uşa se deschise. Cînd omul îşi retrase mîna, Coretti văzu o aşchie de os în formă de cheie, gri-rozacee, retrăgîndu-se cu o alunecare umedă în carnea palidă. Nici o lumină nu strălucea în cameră, dar haloul palid de neoane al oraşului ce se filtra prin storurile veneţiene îl permise să zărească trăsăturile celor o duzină sau mai mult de indivizi tolăniţi pe pat, pe divan, pe fotolii şi pe taburetele din colţul bucătăriei. La început, crezu că aveau ochii deschişi, dar îşi dădu seama că pupilele lor şterse erau ascunse în spatele unor membrane nictalopice, acel al treilea rînd de pleoape ce reflectau palidele culori ale firmelor din spatele ferestrei. Toţi purtau încă ceea ce le ceruse ultimul bar vizitat: pelerinele lipsite de formă ale Armatei Salvării se învecinau cu ţinuta de week-end a celor ce locuiesc la periferii, rochiile de seară se atingeau cu alfabetul prăfuit al ţinutelor de lucru, gecile de motociclist cu tweedul Harris bine periat. O dată cu somnul dispăruse orice speranţă de umanitate.

Erau aciuaţi.

Cuplul lui se instală la tejgheaua de lemn a colţului bucătăriei , în timp ce Coretti ezita, stînd în centrul mochetei goale.Ani-lumină de mochetă păreau să-l despartă de ceilalţi, dar ceva îl chema în ciuda distanţei, promisiune de odihnă, de linişte, de integrare. Şi totuşi ezita, tremurînd de o indecizie ce părea că la naştere din miezul genetic al fiecărei celule a corpului său. Pînă ce toţi îşi deschiseră ochii, simultan, alunecare laterală de membrane ce dezvăluiau calmul inuman al locuitorilor abisurilor oceanice. Coretti urlă şi fugi, coborînd coridoare şi scări de beton răsunător pentru a regăsi ploaia proaspătă şi străzile aproape goale.

Coretti nu se întoarse în camera sa de la etajul trei al acestui imobil. Un detectiv de hotel blazat recuperă textele de lingvistică, unica valiză cu haine şi totul sfîrşi vîndut la licitaţie. Coretti luă o cameră într-o pensiune de familie ţinută de o proprietăreasă lugubră, baptistă şi abstinentă, care-şi punea locatarii să se roage la începutul fiecărei mese ţinută prea mult pe foc, de obicei.

Nu se formaliză, că el nu se asocia niciodată la mesele lor; le spusese că era hrănit gratis la locul de muncă. Mintea acum fără nici o jenă şi chiar cu îndemînare. Nu bea niciodată la pensiune şi nu se întorcea niciodată beat. Domnul Coretti era puţin bizar, dar îşi plătea mereu chiria la timp. Şi era foarte calm. Coretti încetă să o mai caute. Încetă să mai frecventeze barurile. Bea în pahare de carton, ducîndu-se la lucru sau întorcîndu-se de la lucru, o slujbă în depozitul unei edituri, într-un cartier unde reconvertirea în zona industrială lăsase puţin loc barurilor.

Muncea noaptea.

Cîteodată, în zori, cocoţat pe marginea patului desfăcut încă, la porţile somnului – dormea rar întins, acum – se gîndea la ea. Antoinette. La ei. Specia integrată. Cîteodată făcea speculaţii, visător... Poate erau asemeni acelor şoareci de casă, un gen de mic animal pe care evoluţia îl destina să trăiască exclusiv în zidurile structurilor construite de om. O specie de animal trăind exclusiv din băuturi alcoolice. Dotaţi cu un metabolism particular, converteau alcoolul şi diversele proteine prezente în amestecuri, cocktailuri, vinuri şi beri, în tot ce le este necesar. Şi sînt capabili să-şi modifice aparenţa exterioară, asemeni unui cameleon, pentru a se proteja. Încît să poată să trăiască printre noi. Şi poate, se gîndea Coretti, se dezvoltă în etape. În primele faze, semănînd cu oamenii, nicicînd aceeaşi hrană cu cea a oamenilor, şi nepercepîndu-şi decît ca o vagă indispoziţie impresia de a fi decalaţi. Un gen de animal înzestrat cu inteligenţă proprie, cu propriul său corp de instincte urbane. Şi cu capacitatea de a-şi recunoaşte semenii cînd se aflau în preajmă. Poate.

Şi poate că nu.

Coretti alunecă iar în somn. Într-o miercuri – avea noua slujbă de trei săptămîni – proprietăreasa lui îi deschise uşa – ea nu bătea niciodată – pentru a-i spune că este căutat la telefon. O bănuială neobişnuită îi crispă vocea, şi Coretti o urmă de-a lungul culoarului întunecat pînă la salonul de la etajul unde se găsea aparatul.

Cînd îşi apropie urechea de receptorul negru, demodat, nu auzi mai întîi decît muzică, pe urmă o ceaţă sonoră ce se stabili într-un amalgam de conversaţii fragmentate. Rîsete. Nimeni nu-i vorbi pe fondul de zgomote de sală, dar cîntecul de fond era „E vina ta că puştii noştri sînt urîţi".

Pe urmă se auzi tonul, după care cel ce telefonase închise.

Mai tîrziu, singur în camera lui, ascultînd paşii hotărîţi ai proprietăresei în camera de deasupra, Coretti îşi dădu seama că nu avea deloc nevoie să rămînă aici. Chemarea venise. Dar proprietăreasa cerea, pentru orice plecare, trei săptămîni de preaviz. Asta însemna că îi datorează bani. Instinctul îi dicta să-i facă cadou.

În camera vecină, un muncitor creştin tuşea în somn cînd Coretti se ridică şi coborî să telefoneze din hol. Îl anunţă pe maistrul echipei de noapte că îşi părăseşte slujba. Puse telefonul în furcă, urcă în camera sa, închise încet uşa în urma lui, se dezbrăcă pentru a se afla gol-puşcă în faţa litografiei ţipătoare a lui Isus, a cărei ramă era agăţată deasupra biroului de oţel maro. Pe urmă numără nouă bilete de zece. Pe care le puse cu grijă pe birou. Erau bancnote foarte frumoase. Perfect valabile. Le făcuse el însuşi.

De data aceasta, nu avea poftă să stea de vorbă. Ea sugea o Margarita, el îşi comandă la fel. Ea plăti, scoţînd banii, strecurîndu-şi prompt mîna între sînii care împungeau de sub rochia cu decolteu adînc. Întrevăzu branhia ce se închidea. O excitaţie se născu în el – dar de data aceasta fără a se traduce printr-o erecţie. După a treia Margarita, şoldurile lor se atingeau şi simţi cum se împrăştie în el ceva ca nişte lente valuri de orgasm.

Punctul de contact era lipicios; o zonă largă cît degetul mare, în locul în care se deschisese stofa. Era doi oameni: cel în interior, ce tocmai fuziona cu ea într-o comuniune celulară totală, şi cel al carapacei exterioare, neglijent instalat pe un taburet, sprijinindu-şi coatele de bar, învîrtind cu vîrful degetelor bagheta în pahar. Surîzînd în gol, vesel. Liniştit, în penumbra răcoroasă.

Şi la un moment dat, dar numai preţ de o clipă, ceva îndepărtat din adîncul lui, ceva neliniştit, îl împinse să-şi aplece ochii spre locul unde palpitau tuburile de rubin roz, cîrceii cu buze ascuţite lucrînd în umbra dintre ei doi, asemeni tentaculelor încîlcite a două anemone stranii.

Se împerecheau fără ştirea nimănui. Şi barmanul, cînd le aduse noile pahare cu băutură, avea un zîmbet plictisit şi le spuse: „Ce mai plouă, nu-i aşa? Şi nu pare să vrea să înceteze".

– A fost aşa toată săptămîna, răspunse Coretti. Ca o vacă pişîndu-se.

Şi o spusese perfect. Ca un om, unul adevărat.

Traducerea şi adaptarea
Cătălin DUMITRESCU
Mihai STOICESCU

WILLIAM GIBSON

ZONA DE

Cînd Hiro izbi comutatorul, visam Parisul, visam străzile umede şi întunecoase, iarna... Durerea se înălţă, vibrînd, de undeva din fundul capului, explodînd înapoia ochilor, într-un zid de neon albastru. Urlînd, am coborît picioarele din hamacul de plasă. Răcnesc întotdeauna, am grijă de asta. Feed-back-ul îmi bubuia în ţeastă. Comutatorul de durere este un circuit auxiliar în implantul telefosului, conectat direct la centrii durerii, exact ceea ce-ţi trebuie să risipeşti pîcla unui surogat barbituric. Au trecut cîteva secunde pînă cînd viaţa mi s-a reînchegat, aisbergul de biografie întrevăzîndu-se prin ceaţă: cine eram, unde mă aflam, ce făceam acolo, cine mă trezea...

Glasul lui Hiro îmi răsună, pîrîind, în cap, prin implantul osului transmiţător.

– La dracu, Toby! Ştii că-mi spargi urechile, urlînd aşa?

– Ştii cît de mult îmi pasă de urechile tale, dr. Nagashima? Îmi pasă la fel ca...

– N-avem timp de declaraţii de dragoste, băiete! Avem treabă. Da' ce-i cu maximele astea de cincizeci milivolţi din temporalii tăi, eh? Ai amestecat ceva cu tranchi, ca să fie mai frumos?

– EEG-ul tău e aiurea, Hiro. Eşti nebun! Eu vreau să dorm...

M-am prăbuşit în hamac şi am încercat să mă acopăr cu bezna, dar vocea lui era tot acolo.

– Scuze tipule, pe naiba, da' azi ai de lucru. Acum o oră s-a întors o navă. Ecluziştii sînt deja acolo şi taie motoarele, ca s-o bage înăuntru.

– Cine-i?

– Leni Hofmannstahl, Toby, chimist – fizician, cetăţeană vest-germană.

Aşteptă pînă terminai cu gemetele. O cărniţă confirmată.

Am creat un jargon minunat aici. Voia să spună: O navă revenită, cu telemetrie medicală activă, conţinînd un (1) corp, cald, cu statut psihologic neconfirmat încă. Am închis ochii şi m-am legănat în întuneric.

– Se pare că eşti surogatul ei, Toby. Profilul i se sincronizează cu al lui Taylor, da' el e în concediu.

Ştiam ce era cu concediul lui Taylor. Tipul se găsea afară, în cutiile agro, îndopat cu amitriptilină, făcînd exerciţii aerobice ca să contracareze ultimul atac de depresiune clinică. Unul din riscurile profesionale ale surogaţilor. Taylor şi cu mine nu ne prea înţelegem. Curios cum treaba asta e mai frecventă atunci cînd profilul psiho-sexual al individului aduce prea mult cu al tău.

– Hei, Toby, de unde ai atîtea droguri? De acum, întrebarea făcea parte din ritual: De la Charmian?

– De la mă-ta, Hiro!

El ştie la fel de bine ca mine că-i vorba de Charmian.

– Mersi, Toby! În cinci minute să fii aici, la ascensorul Raiului – dacă nu, trimit să te ajute infirmierele alea rusoaice. Sau, mai bine, pe infirmieri.

Am rămas, legănîndu-mă în hamac şi jucînd jocul denumit Locul lui Toby Halpert în Univers. Nu sînt egoist; pun în mijloc Soarele, astrul, globul zilei. În jurul lui rotesc planete curăţele: sistemul nostru cel drăgălaş. Însă în locul ăsta, într-un punct situat cam la o optime din distanţa spre orbita lui Marte, atîrn un cilindru gros, din metal, aidoma unui model la scara unu pe patru al lui Tiolkovski 1, Paradisul Muncitorilor, aflat în L5. Tiolkovski 1 se găseşte în punctul de echilibru dintre gravitaţia Pămîntului şi cea a Lunii, dar aici avem nevoie de o velă solară pentru a ne ţine pe loc: douăzeci de tone de aluminiu ţesute într-un hexagon cu deschiderea de zece kilometri. Vela ne-a purtat de pe orbita Pămîntului,iar acum este ancora noastră. O reglăm sub diferite unghiuri faţă de fluxul fotonilor şi ne menţinem pe loc, lîngă... punctul singularitatea căreia îi spunem Autostrada.

Francezii o numesc Le Metro, Metroul, iar ruşii i-au zis Fluviul, dar cuvîntul Metrou nu poate sugera distanţa, în vreme ce Fluviul, pentru americani, nu poate transmite aceeaşi senzaţie de singurătate. Îi puteţi spune Coordonatele de anomalie Tovieski, dacă nu vă deranjează că pomeniţi de Olga. Olga Tovieski, Doamna Noastră a singularităţilor, Sfînta Ocrotitoare a Autostrăzii.

Hiro n-a avut încredere că mă voi scula singur. Chiar înainte de apariţia infirmierilor ruşi, mi-a aprins, prin telecomandă, luminile din odăiţă, lăsîndu-le să pîlpîie şi să clipească neregulat cîteva secunde înainte de a revărsa o strălucire egală peste fotografiile Sfintei Olga, lipite de Charmian pe batardou. Cîteva zeci de poze, chipul ei repetat în cerneala tipografică şi culorile lucioase ale revistelor. Doamna Noastră a Autostrăzii.

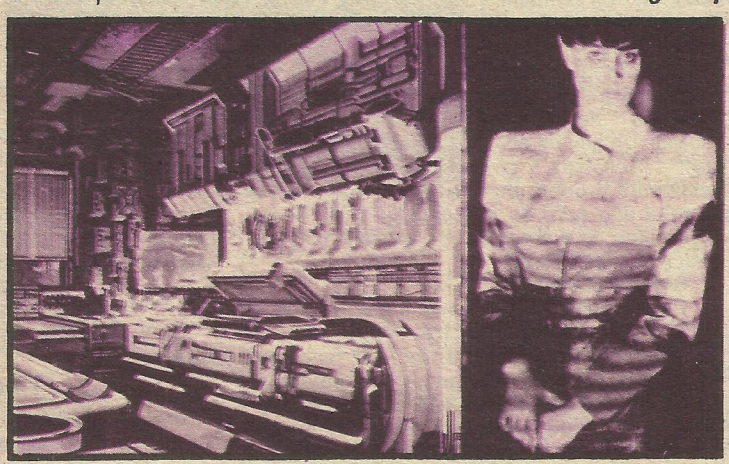

Locotenent-colonelul Olga Tovieski, cea mai tînără femeie deţinînd acest grad în programul spaţial sovietic, se afla în drum spre Marte, singură, într-un Aliut 6 modificat. Modificările respective îi permiteau să transporte prototipul unui nou tip de epurator de aer, urmînd să fie testat în laboratorul orbital marţian de patru oameni ai URSS-ului. Cu aceeaşi uşurinţă ar fi putut dirija Aliut-ul din

WILLIAM GIBSON

Tiolkovski, prin telecomandă, însă Olga voia să adune zile de misiune. Se asiguraseră totuşi că avea să fie ocupată; îi băgaseră pe gît o serie de experimente de rutină, privind emisiile radio, în banda hidrogenului, ultima parte dintr-un schimb ştiinţific sovieto-australian de prioritate scăzută. Olga ştia că rolul ei în experimente putea fi îndeplinit de cel mai banal cronometru cu program. Era însă un militar sîrguincios; avea să apese butoanele exact la intervalele specificate.

Cu părul ei şaten, pieptănat spre spate şi prins într-o plasă, trebuie să fi arătat precum un medalion **Pravda** idealizat al Muncitorului Spaţial, de departe cel mai fotogenic cosmonaut al oricărui sex. Verificase din nou cronometrul Aliutului şi ridicase mîna deasupra butoanelor ce urmau să declanşeze prima rafală. Locotenent-colonelul Tovieski n-avea cum să ştie că se apropia de punctul din spaţiu care urma să fie cunoscut, în cele din urmă, ca Autostrada.

În vreme ce apăsa cele şase butoane, determinînd comanda declanşatoare, Aliut-ul parcursese acei ultimi kilometri şi emisese rafala, un jet continuu de energie radio la 1420 megaherţi, frecvenţa de emisie a atomului de hidrogen. Radiotelescopul din Tiolkovski o urmărea, retransmiţînd semnalul comsateliţilor geosincroni care îl trimiteau în jos staţiilor din Uralii sudici şi New South Wels. Timp de 3,8 secunde, imaginea radio a Aliutului fusese acoperită de imaginea remanentă a rafalei.

Cînd aceasta se topise de pe ecranele monitoare ale Pămîntului, Aliut-ul dispăruse.

În Urali, un tehnician georgian între două vîrste îşi înfipse dinţii în muştiucul pipei sale din spumă de mare. În New South Wels, un fizician tînăr începu să izbească în monitor cu pumnul, aidoma unui jucător de fliper, protestînd în faţa afişajului: GRIPAT 1/2.

Ascensorul care aştepta pentru a mă sui în Rai, semăna cu una dintre cele mai bune imagini hollywoodiene a unei vitrine cu mumii în Bauhaus – un sarcofag îngust, aşezat vertical, cu un capac transparent, acrilic. Dincolo de el, şiruri de console identice, micşorîndu-se precum ilustraţiile unei cărţi despre iluzia perspectivei. În jur, se foia, preocupată, obişnuita mulţime de tehnicieni în costume galbene, de clovn. L-am zărit pe Hiro, în blugi; cămaşa de cow-boy, cu nasturi perlaţi, deschisă peste un tricou UCLA decolorat. Absorbit de cifrele revărsîndu-se în josul unui monitor TV, nu m-a remarcat. Nici ceilalţi nu m-au băgat în seamă.

Am rămas locului, privind în sus, către plafon, fundul podelei Raiului. Nu era mare lucru de văzut. Cilindrul nostru cel gros este compus, de fapt, din doi cilindri, unul în interiorul celuilalt. Aici, în cel exterior – aveam propriul nostru „jos", datorită rotaţiei axiale – se găsesc toate accesoriile lumeşti ale activităţii noastre: dormitoare, cantine, puntea cu ecluză pneumatică, unde aducem vehiculele revenite, Comunicaţiile şi... Saloanele, unde am grijă să nu ajung niciodată.

Raiul, cilindrul interior, neaşteptata inimă verde a locului acesta, este visul Disney – an împlinit al întoarcerii acasă, urechea nesăţioasă a unei economii mondiale înfometată de informaţii. Un torent permanent de date brute curge, pulsînd, către Pămînt, o revărsare de zvonuri, şoapte şi remarci ale traficului Transgalactic. Obişnuiam să mă întind în hamac, să rămîn nemişcat şi să percep presiunea tuturor datelor acelea, să le simt şerpuind prin cablurile pe care mi le imaginam înapoia batardoului, cabluri aidoma unor tendoane puternice şi bombate, gata să se contracte, gata să mă strivească. După aceea, Charmian s-a mutat cu mine şi, după ce i-am povestit de spaimele mele, a făcut vrăji împotriva lor şi a atîrnat icoanele Sfintei Olga. Iar presiunea a scăzut, a dispărut.

– Îţi bag o translatoare, Toby. S-ar putea să-ţi trebuiască germana în dimineaţa asta. Glasul era nisip în craniul meu, o modulare directă a paraziţilor: Hillary...

– Aici, doctore Nagashima, rosti o voce de BBC, clară precum un cristal de gheaţă. Ştii franceză, nu, Toby? Hofmannstahl cunoaşte franceza şi engleza.

– Cară-te din sufletul meu, Hillary! Vorbeşti cînd eşti întrebată?

Tăcerea ei deveni un alt strat în sfîrîitul complicat şi permanent al electricităţii statice. Hiro mă fulgeră furios pe deasupra a două duzini de console. Am rînjit.

Începea exaltarea, năvala adrenalinei. O puteam simţi prin ultimele fumuri ale barbituricelor. Un puşti, cu o figură blondă şi netedă de surfist, m-a ajutat să intru în salopetă. Ţesătura mirosea a era proaspăt învechită, uzată cu grijă, îmbibată în sudoare sintetică şi feromoni legali. Ambele mîneci erau acoperite, de la încheietură pînă la cot, cu simboluri, majoritatea embleme de

FRONTIERA

corporaţii, subvenţionarele unei imaginare expediţii pe Autostradă, cu marca principalului sponsor mult mai mare şi cusută pe umeri – firma care ar fi trebuit să-l trimită pe HALPERT TOBY în spaţiu, spre întîlnirea lui cu stelele. Măcar numele meu era adevărat, înflorat cu majuscule roşii din nailon, chiar deasupra inimii.

Surfistul are genul de figură standard, plăcută, asociată de mine cu stagiarii CIA, dar pe ecusonul lui scrie NEVSKI, nume repetat şi în chirilice. Deci, KGB. Nu era ţiolnik; nu avea stilul lipsit parcă de încheieturi conferit de douăzeci de ani petrecuţi în reşedinţa lor L5. Puştiul era moscovit pur sînge, un bifator politicos, cunoscînd probabil opt modalităţi de a ucide cu un ziar făcut sul. Începem ritualul drogurilor şi al semnelor; umple o microseringă „v" cu unul dintre noile eufrohalucinogene, o goleşte în semnul de pe încheietura mea stîngă, se retrage un pas, apoi bifează injecţia în blocnotes-ul lui. Pe carneţelul special, conturul tipărit al unui surogat în salopetă arată ca o ţintă de tir. Din caseta legată de brîu cu un lănţişor, scoate o fiolă conţinînd cinci grame de opiu şi găseşte şi semnul ei. Tac! Paisprezece semne. Cocaina a fost ultima, Hiro apăru exact cînd termina rusul.

– Poate că are ceva date serioase, Toby; nu uita că-i chimistă şi fiziciană.

Era ciudat să-l aud acustic, nu ca o vibraţie a osului dinspre implant.

– Totu-i serios acolo sus, Hiro!

– Crezi că nu ştiu?

Simţea şi el zumzetul acela aparte. Se părea că nu prea puteam să ne privim în ochi. Înainte ca stînjeneala să se accentueze, se întoarse şi ridică degetele mari spre unul din clovnii galbeni.

Doi dintre ei mă ajutară să intru în sicriul Bauhaus şi se retraseră, în vreme ce capacul şuieră în jos, precum o vizieră uriaşă. Mi-am început urcuşul spre Rai şi întoarcerea acasă a unei străine pe nume Leni Hofmannstahl. Un drum scurt, însă care părea că durează o veşnicie.

Olga, prima noastră autostopistă, prima care a făcut semn cu degetul pe lungimea de undă a hidrogenului, a revenit după doi ani. La Tiuratam, în Kazahstan, într-o dimineaţă mohorîtă de iarnă, i-au înregistrat întoarcerea pe optsprezece centimetri de bandă magnetică.

Dacă o persoană religioasă – expertă în tehnologia cinematografică – ar fi urmărit punctul din spaţiu unde dispăruse cu doi ani în urmă Aliutul, i s-ar fi părut că Dumnezeu montase cadrele cu nava Olgăi imediat după imaginile spaţiului pustiu. Revenise brusc în spaţiul şi timpul nostru, precum jalnicul efect special al unui amator. Cu o săptămînă mai tîrziu n-ar mai fi putut să o ajungă la timp; Pămîntul s-ar fi rostogolit pe orbita lui, lăsînd-o să plutească spre Soare. La cincizecişitrei de ore după apariţie, prin chepengul Aliut-ului pătrunsese un voluntar nervos pe nume Kurtz, purtînd un costum de lucru blindat. Era est-german, specialist în medicină spaţială, iar ţigările americane constituiau viciul lui secret; ducea dorul uneia pe cînd deschise ecluza pneumatică, se strecură dincolo de forma dreptunghiulară a epuratorului de aer şi aprinse reflectoarele căştii printr-o apăsare a bărbiei. Chiar după doi ani, aerul din interiorul Aliutului părea respirabil. În razele paralele de pe casca masivă, bărbatul zări globulele minuscule de sînge şi vomă legănîndu-se încetişor pe lîngă el, învolburîndu-se în urma lui, pe măsură ce îşi împingea costumul mătăhălos prin tunel, intrînd în modulul de comandă. Acolo o găsi.

Olga plutea deasupra displayului de navigaţie, dezbrăcată, ghemuită într-o poziţie fetală rigidă. Ţinea ochii deschişi, dar aţintiţi asupra unor lucruri pe care Kurtz n-avea să le vadă niciodată. Pumnii îi erau însîngeraţi, încleştaţi precum piatra, iar părul ei castaniu, despletit acum, plutea în jurul capului, aidoma unor alge marine. Încet şi precaut, bărbatul se trase pe deasupra tastelor albe ale consolei de comandă şi-şi asigură costumul de display. Decise că femeia încercase să umble la aparatura de comunicaţie a navei cu mîinile goale. Dezactivă gheara dreaptă a costumului; aceasta se deplie automat, ca fălcile unei menghine care se visează floare. Kurtz întinse braţul, în continuare izolat într-o mănuşă chirurgicală cenuşie, presurizată.

După aceea, cît putu mai blînd, descleştă degetele mîinii stîngi a Olgăi. Nimic...

Dar cînd desfăcu pumnul drept, ceva se rostogoli liber şi se învîrti lent la numai cîţiva centimetri de cuarţul sintetic al vizorului său. Părea o cochilie.

Olga revenise acasă, însă nu mai revenise niciodată la viaţă înapoia ochilor săi albaştri. Încercaseră, bineînţeles, dar cu cît încercau mai mult, cu atît o reduceau mai mult şi, în lăcomia lor de a afla, o subţiară mai mult şi mai mult pînă ce, în martiriul ei, ajunsese să umple arhive întregi cu coridoare îngheţate de relicve preţioase. Nicicînd un sfînt nu fusese mai fin tăiat; numai la Laboratoarele Pleseţk, Olga era reprezentată de peste două milioane de lame cu ţesut, stocate şi numerotate în subsolul unui complex biologic antiaerian.

Avuseseră mai mult noroc cu cochilia. Brusc, exobiologia se trezise pe un teren înspăimîntător de solid: unu virgulă şapte grame de informaţie biologică superior organizată, în mod limpede extraterestră. Cochilia Olgăi generă o întreagă subramură a ştiinţei, dedicată exclusiv studiului... cochiliei Olgăi.

Primele descoperiri au lămurit două lucruri. Provenea dintr-o biosferă necunoscută Terrei şi, pentru că în sistemul solar nu se cunoşteau alte biosfere, rezulta că venise dinspre alt astru. Fie că Olga vizitase planeta ei de origine, fie că intrase în contact, indiferent cît de vag, cu ceva care era sau fusese odată capabil să facă drumul.

Au trimis în Coordonatele Tovieski un maior, Grosz, într-un Aliut 9 , echipat în mod special. Era urmat de o altă navă. Emisese ultima din cele douăzeci de rafale de hidrogen cînd nava îi dispăru. Îi înregistrară plecarea şi aşteptară. Apăru după două sute treizeci şi patru de zile. În acest timp, cercetaseră permanent zona, căutînd cu disperare orice ar fi putut deveni anomalia specifică, anormalul în jurul căruia ar fi putut creşte o teorie. Nu exista nimic; doar nava lui Grosz, rostogolindu-se, fără nici un control. El se sinucisese înainte de a se putea ajunge la el, a doua victimă a Autostrăzii.

Cînd au remorcat Aliutul înapoi la Tiolkovski, au constatat că echipamentele sofisticate nu înregistraseră nimic. Toate se găseau în perfectă stare de funcţionare; nici măcar un aparat nu lucrase. Grosz a fost congelat rapid şi trimis cu prima navetă jos, în Pleseţk, unde buldozerele excavau deja pentru o nouă bază subterană.

După trei ani, în dimineaţa următoare pierderii celui de-al şaptelea cosmonaut, în Moscova a sunat un telefon. Era directorul Agenţiei Centrale de Informaţii (CIA) a Statelor Unite ale Americii. A afirmat că era autorizat să înainteze o

ofertă. În anumite condiţii, extrem de speciale, Uniunea Sovietică putea beneficia de aportul celor mai inteligente creiere ale psihiatriei occidentale. Agenţia lui considera, a urmat el, că un asemenea ajutor ar fi binevenit.

Vorbea o rusă perfectă.

Paraziţii telefosului erau o furtună subliminală. Ascensorul lunecă în sus în puţul său îngust, prin podeaua Raiului . Număram luminile albastre, situate la interval de doi metri. După a cincea lumină, beznă şi nemişcare...

Ascuns în nişa consolei de comandă a imitaţiei navei de pe Autostradă, aşteptam în lift, precum secretul dinapoia raftului fals al bibliotecii dintr-o carte de aventuri pentru copii. Nava era un decor, o recuzită, asemănătoare cabanei bavareze lipită de muntele din ipsos într-un parc de distracţii – un detaliu plăcut, dar nu tocmai necesar. Dacă aceia care revin ne acceptă – măcar parţial – dacă ne iau ca atare; scenariile şi decorurile noastre nu par a schimba prea mult lucrurile.

– Drumu-i liber, rosti Hiro. Nici un intrus.

Cu un gest reflex, am masat cicatricea dinapoia urechii stîngi unde îmi implantaseră telefosul. Peretele lateral al falsei console se deschise, lăsînd să pătrundă lumina Raiului, cenuşie ca zorii zilei. Interiorul imitaţiei de navă era, simultan, familiar şi ciudat, aidoma propriului tău apartament cînd nu l-ai mai văzut de o săptămînă. De la ultima mea vizită pe sus, una dintre lianele braziliene şerpuise peste hubloul din stînga, dar asta părea singura modificare a decorului.

La şedinţele biotectice se certau în toată regula din cauza lianelor. Ecologii americani urlau despre posibilele crize de azot. Ruşii fuseseră susceptibili în legătură cu biodesign-ul încă de pe vremea cînd trebuiseră să solicite ajutorul american la programul biotic din Tiolkovski 1. O chestie păcătoasă cu putregaiul atacînd grîul hidroponic; toată superfinisarea ingineriei sovietice nu putuse să stabilească un ecosistem funcţional. Dezastrul acela netezise toate obstacolele din calea noastră, ajutîndu-ne să ajungem lîngă ei. Chestiunea respectivă îi irită; de aceea insistaseră asupra lianelor braziliene, de fapt, asupra oricărui lucru, oferindu-le şansa unei înţelegeri. Mie îmi plac însă lianele alea. Frunzele au forma unor inimioare şi, dacă le freci între degete, miros a scorţişoară.

Am rămas la babord, privind lucrurile conturîndu-se, pe măsură ce în Rai pătrundea lumina reflectată a soarelui. Raiul funcţionează după Greenwich Standard; undeva, afară, în vidul strălucitor, uriaşele oglinzi Mylar se roteau, conform programării unei dimineţi Greenwich Standard. În copaci porniră înregistrările ciripiturilor. Păsările se chinuiau teribil în absenţa gravitaţiei. Nu puteam ţine păsări adevărate, deoarece înnebuneau încercînd să se adapteze forţei centrifuge.

Cînd îl zăreşti pentru întîia oară, Raiul îşi confirmă numele, luxuriant, luminos şi plăcut, cu iarba înaltă smălţată cu flori de cîmp. Este mai bine dacă nu ştii că majoritatea copacilor sînt artificiali, sau n-ai habar de grija necesară menţinerii unei balanţe optime între algele verzi-albastre şi algele diatomee din iazuri. Charmian spune că se aşteaptă s-o vadă pe Bambi, ieşind, zbenguindu-se, din pădure, iar Hiro pretinde că ştie exact cîţi ingineri Disney au jurat să nu sufle o vorbă, conform Actului de Securitate Naţională.

– Recepţionăm fragmente de la Hofmannstahl, zice Hiro.

Ar putea la fel de bine să vorbească şi singur; gestaltul surogat-manevrant începe să se facă simţit şi în curînd vom înceta să mai fim conştienţi unul de celălalt. Efectul adrenalinei se estompa.

– Nimic foarte coerent. **Schone Maschine,** nu ştiu cum... Maşină frumoasă... Hillary apreciază că pare destul de calmă, însă complet aiurea.

– Nu-mi mai spune. Nu-s speranţe, este? Să-i dăm drumul.

Am deschis ecluza şi am inhalat aerul Raiului; era precum vinul alb, frapat: Unde-i Charmian?

Oftă, o pală slabă de paraziţi.

– Charmian ar trebui să fie în Poiana Cinci, ocupîndu-se de un chilian întors de trei zile, dar nu e acolo, pentru că a auzit că vii. Te aşteaptă lîngă iazul crapilor. Tîrfă încăpăţînată, adăugă el.

Charmian azvîrlea pietricele în crapul chinezesc. Îşi pusese un bucheţel de flori albe înapoia unei urechi, iar după cealaltă ureche se vedea o Marlboro îndoită. Era desculţă şi murdară de noroi pe picioare; retezase cracii salopetei la mijlocul gambelor. Părul negru îl strînsese într-o coadă de cal.

Prima noastră întîlnire fusese la o petrecere, în spaţiu, la unul din atelierele de sudură, printre glasuri ameţite, răsunînd în interiorul sferei din aliaj, bînd vodcă făcută acolo, în imponderabilitate. Cineva venise cu o pungă de apă, ca să se dreagă, storsese din ea doi pumni şi-i modelase, expert, într-un balon rostogolitor şi moale de tensiune superficială. Vechile bancuri despre ruptul apei... Eu sînt însă neîndemînatic în imponderabilitate. Cînd sfera a venit spre mine, am trecut cu mîna prin ea. Mi-am scuturat din păr o mie de biluţe argintii, lovindu-le cu palmele şi răsucindu-mă, iar lîngă mine rîdea, rotindu-se lent peste cap, o fată zveltă, cu părul negru. Purta pantalonii aceia largi din fir împletit, pe care-i cumpără turiştii de pe Tiolkovski, şi un tricou NASA decolorat, cu trei măsuri prea mare. După un minut, îmi povestea despre deltaplanorismul cu adolescenţii **ţiolniki,** şi despre mîndria simţită atunci cînd reuşiseră să crească un sortiment mai slab de marijuana într-un container pentru grîu. Nu mi-am dat seama că era şi ea surogat, pînă ce nu s-a băgat Hiro să ne spună că petrecerea se terminase. După o săptămînă, Charmian s-a mutat la mine.

– Un minut, da? Hiro scîşni din dinţi, un sunet oribil: Unu. **Uno.** După aceea dispăru, ieşi complet de pe circuit, poate nici măcar ascultînd.

– Cum merge treaba în Poiana Cinci? M-am ghemuit lîngă ea, şi-am găsit şi eu nişte pietricele.

– Nu grozav... A trebuit să fug pentru o vreme de lîngă el, l-am îndopat cu hipnotice... Translatoarea mi-a spus că urci.

Are genul de accent texan tărăgănat şi uşor derutant.

– Credeam că ştii spaniola. Tipu-i chilian, nu?

Am zvîrlit o pietricică în apă.

– Vorbesc mexicana. Lebedele culturale ziceau că n-o să-i placă accentul meu. E bine, pe de altă parte. Cînd vorbeşte repede, nu-l pot urmări. Una din pietrele ei o urmă pe cea aruncată de mine şi se scufundă, încreţind cercuri în jur: Adică mereu, adăugă Charmian.

Un crap cu căpăţîna mare înotă să cerceteze dacă piatra era comestibilă.

– N-o să reuşească...

Nu mă privea. Tonul îi era perfect neutru.

– În mod clar, micuţul Jorge nu reuşeşte...

Am ales cea mai plată pietricică şi am încercat s-o fac să sară pe suprafaţa iazului, dar s-a scufundat. Cu cît cunoşteam mai puţine despre chilianul Jorge, cu atît mai bine. Ştiam că trăia, unul din cei zece la sută. Cei morţi, la sosire reprezintă aproximativ douăzeci de procente. Sinucigaşi... Şaptezeci la sută din cărniţe sînt candidaţi automaţi pentru Saloane: cazurile de prăbuşire în infantilism, bolborositorii, cei pierduţi pentru totdeauna. Charmian şi cu mine sîntem surogaţi pentru ultimele zece procente.

Mă îndoiesc că Raiul ar mai fi existat dacă primii reveniţi ar fi adus numai cochilii. Raiul a fost construit după ce s-a întors un francez, mort, strîngînd în pumnul rece un inel de doisprezece centimetri din oţel codificat magnetic; parodia sinistră a puştiului norocos care cîştigă turul gratuit în căluşei. S-ar putea să n-aflăm niciodată unde, sau cum îl găsise, dar inelul acela a fost Piatra Rosetta a cancerului. De aceea, acum este un obiect de cult pentru rasa umană. S-ar putea ca aici, sus, să dăm de chestii pe care cercetările nu le-ar fi descoperit nici într-o mie de ani. Charmian spune că sîntem aidoma amărîţilor ăia de fraieri de pe insule, care îşi petrec tot timpul construind piste de aterizare, încercînd să recheme păsările mari din argint. Charmian mai zice că un contact cu civilizaţii „superioare" n-ar merita să-l doreşti nici celui mai detestabil duşman.

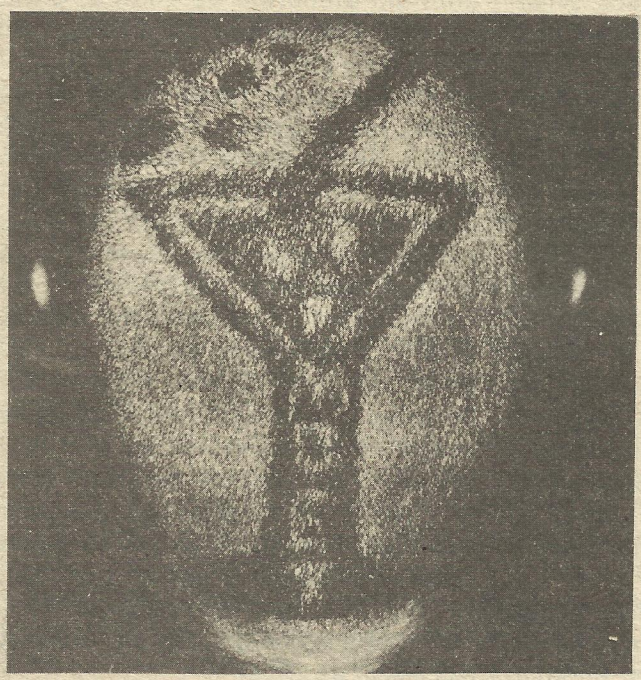

– Te-ai întrebat vreodată cum s-au gîndit la şmecheria asta, Toby? Mijise ochii înaintea soarelui dinspre est, privind în lungul ţinutului nostru cilindric, verde şi lipsit de orizont. Cred că i-au adus pe toţi barosanii, elita psihiatrilor, şi i-au înşirat pe o bancă lungă din imitaţie reală de lemn de trandafir, mobilier Pentagon standard. Fiecare avea un carneţel imaculat şi un creion nou-nouţ, special ascuţit în vederea evenimentului. Erau cu toţii acolo: Freudieni, Joungieni, Alderieni, şobolani Skinner, orice îţi trece prin minte... Şi fiecare din nenorociţii ăia ştia, în adîncul sufletului, că era momentul să îşi joace atuul. Ca profesiune, nu doar ca reprezentant al unei anumite fracţiuni. Aia erau! Încarnarea psihiatriei occidentale! Şi nu se întîmpla nimic! Oamenii ieşeau morţi de pe Autostradă sau reveneau cu balele curgînd şi bolborosind poezioare de copii. Cei vii o duceau vreo trei zile şi nu ziceau absolut nimic, apoi se împuşcau sau deveneau catatonici.

Charmian luă de la brîu o lanternă mică şi-i sparse, cu indiferenţă, carcasa din plastic, extrăgînd lentila parabolică.

– Kremlinul urlă, C.I.A. se suie pe pereţi... Ba chiar mai rău, multinaţionalii care voiau să finanţeze treaba, dau înapoi: „Astronauţi morţi? Date nu-s? Nu facem tîrgul, prieteni!" Toţi superpsihiatrii ăia au început să devină nervoşi,pînă cînd vreun diliu, poate un uşchit din Berkeley a zis, şi aici glasul ei tărăgănat parodie împleticeala unei criţe, „Auzi, păi, de ce nu-i punem pe tipii ăia într-un loc cu adevărat **drăguţ**, cu o grămadă de droguri **bune** şi cu cineva cu care se pot ei **înţelege** pe bune, eh?"

Rîse şi clătină din cap. Folosi lentila să-şi aprindă ţigara, concentrînd razele soarelui. Nu ne dau chibrituri, focul zăpăceşte echilibrul oxigen-bioxid de carbon. Un firicel de fum cenuşiu spirală, îndepărtîndu-se de punctul focal, alb incandescent.

– Gata, făcu Hiro, ţi s-a dus minutul.

Mi-am privit ceasul; trecuseră mai mult de trei minute.

– Baftă, băiete, şopti ea, prefăcîndu-se concentrată asupra ţigării. Viteza Domnului!

Promisiunea durerii. Se găseşte mereu acolo. Ştii ce se va întîmpla, însă nu ştii cînd, sau exact cum. Încerci să te agăţi de ei; îi legeni în beznă. Dar dacă te încordezi pentru durere, nu poţi funcţiona. Poezia aceea din care citează Hiro: **Învaţă-ne să ne pese şi să nu ne pese.**

Sîntem aidoma unor muşte inteligente, rătăcind printr-un aeroport internaţional; unii dintre noi reuşim să ne strecurăm pe zborurile spre Londra sau Rio, poate chiar să supravieţuim drumului şi să ne întoarcem. „Hei", zic celelalte muşte, „ce se întîmplă de cealaltă parte a uşii ăleia? Ce ştiu ei în plus faţă de noi?" La marginea Autostrăzii, fiecare limbaj omenesc ţi se clarifică – exceptînd poate graiul şamanului, al cabalistului, limbajul intenţiei mistice de a carta ierarhiile demonilor, îngerilor, sfinţilor.

Autostrada este însă guvernată de legi şi am învăţat cîteva. În felul acesta, avem de ce să ne agăţăm.

Legea Unu: O călătorie – o entitate; fără echipe sau cupluri.

Legea Doi: Nici un fel de inteligenţe artificiale: indiferent ce se află acolo, nu se va opri înaintea unei maşini deştepte, cel puţin nu înaintea celor pe care ştim noi să le construim.

Legea Trei: Instrumentele de înregistrare constituie o risipă de spaţiu; întotdeauna revin goale.

În siajul sfintei Olga apăruseră zeci de şcoli noi de fizică, erezii din ce în ce mai bizare şi mai elegante, fiecare sperînd să se strecoare înăuntru. Una cîte una, toate s-au năruit. În tăcerea presărată cu şoapte a nopţilor Raiului, îţi închipui că poţi auzi paradigmele sfărîmîndu-se, cioburi de teorie transformîndu-se în pulbere scînteietoare, iar munca de o viaţă a vreunui tanc de gîndit al unei corporaţii se reduce la cea mai scurtă notă de subsol a istoriei; toate în timpul necesar călătorului tău vătămat să mormăie un fragment în beznă.

Muşte într-un aeroport, făcînd autostopul pe avioane. Muştele sînt sfătuite să nu pună prea multe întrebări; muştele sînt sfătuite să nu caute Imaginea cea Mare. Încercări repetate în direcţia respectivă duc invariabil spre înflorirea lentă, continuă a paranoiei, mintea proiectează pe zidurile nopţii configuraţii uriaşe, întunecate, structuri ce se

pot închega, devenind nebunie, devenind religie. Muştele deştepte merg pe teoria Cutiei Negre; Cutia Neagră este metafora aprobată, Autostrada rămînînd x în fiecare ecuaţie sănătoasă. N-ar trebui să ne facem griji în legătură cu ce este Autostrada sau cine a pus-o acolo. În loc de aşa ceva, ne concentrăm asupra a ceea ce punem în cutie şi ce scoatem de acolo. Există chestii pe care le trimitem pe Autostradă (o femeie, numită Olga, nava ei, atîtea altele care au urmat) şi chestii care ne sosesc (o femeie nebună, o cochilie, artefacte, fragmente ale unor tehnologii străine). Teoreticienii Cutiei Negre ne asigură că principala noastră grijă este optimizarea acestui schimb. Ne aflăm aici pentru a observa dacă specia noastră este recompensată corespunzător. Totuşi, anumite lucruri ne devin tot mai evidente; unul dintre ele este faptul că nu sîntem singurele muşte ce au pătruns într-un aeroport. Am adunat artefacte provenind de la cel puţin şase culturi extrem de diferite. „Alţi ţărănoi", îi numeşte Charmian. Sîntem precum şobolanii din cala unui vapor, făcînd troc cu şobolanii altor porturi. Visînd la luminile strălucitoare, la oraşul cel mare...

Să nu complicăm; totu-i o chestie de înăuntru şi înafară. Leni Hofmannstahl: Afară.

Am aranjat întoarcerea acasă a lui Leni Hofmannstahl în Poiana Trei, cunoscută şi drept Elizeele. M-am ghemuit într-un desiş de reproduceri meticuloase ale unor lăstari tineri de arţari şi i-am studiat nava. Iniţial,arătase ca o libelulă fără aripi, adăpostind motorul reactor în abdomenul zvelt, lung de zece metri. Acum, cu motorul demontat, semăna cu o pupă albă, ochii larvari holbaţi, ticsiţi cu obişnuita îngrămădeală inutilă de senzori şi roboţi. Zăcea pe o pantă lină, în mijlocul Poienii, o colină special amenajată , proiectată şi amenajată pentru susţinerea unei varietăţi de nave. Navetele mai recente sînt micuţe, aidoma unor maşini de spălat Grand Prix, celule minime fără pretenţia de a fi nave de explorare. Module pentru cărniţă...

– Nu-mi place, zise Hiro. Asta nu-mi place. E ceva în neregulă...

Putea să fi vorbit de unul singur; putea să fi fost chiar eu vorbindu-mi mie însumi, ceea ce însemna că gestaltul manevrat-surogat era aproape operaţional. Întemniţat în rolul meu, nu mai sînt omul de vîrf al urechii flămînde a Raiului, o sondă specială, asigurînd legătura radio cu un psihiatru şi mai special; cînd gestaltul face clic, Hiro şi cu mine ne contopim în ceva cu totul diferit, ceva ce nu putem recunoaşte unul faţă de celălalt, mai ales cînd absentează. Relaţia noastră ar provoca unui Freudian coşmaruri. Ştiam însă că avea dreptate; acum, ceva era complet în neregulă.

Poiana era aproximativ circulară. Trebuia să fie; de fapt, este un disc de cincisprezece metri tăiat în podeaua Raiului, un ascensor rotund, deghizat ca un mini-luminiş alpin. Retezaseră motorul lui Leni, introduseseră nava în cilindrul exterior, după aceea coborîseră poiana pînă la puntea cu ecluză pneumatică, înălţînd-o în cele din urmă în Rai, pe o tipsie gigantică, presărată cu iarbă şi flori de cîmp. Îi înăbuşiseră senzorii cu emisiuni de bruiaj şi sigilaseră hublourile şi chepengul; Raiul trebuie să constituie o surpriză pentru noul sosit.

M-am pomenit întrebîndu-mă dacă Charmian se întorsese deja la Jorge. Poate că-i gătea ceva, unul dintre peştii pe care-i „prindem", atunci cînd sînt trimişi în mîinile noastre, din acvariile de pe fundul iazului. Mi-am imaginat mirosul peştelui fript, am închis ochii şi mi-am închipuit-o pe Charmian, deplasîndu-se prin apa puţin adîncă, picături strălucitoare sclipindu-i pe coapse, aidoma unor mărgele; o fată cu picioare lungi într-un iaz din Rai.

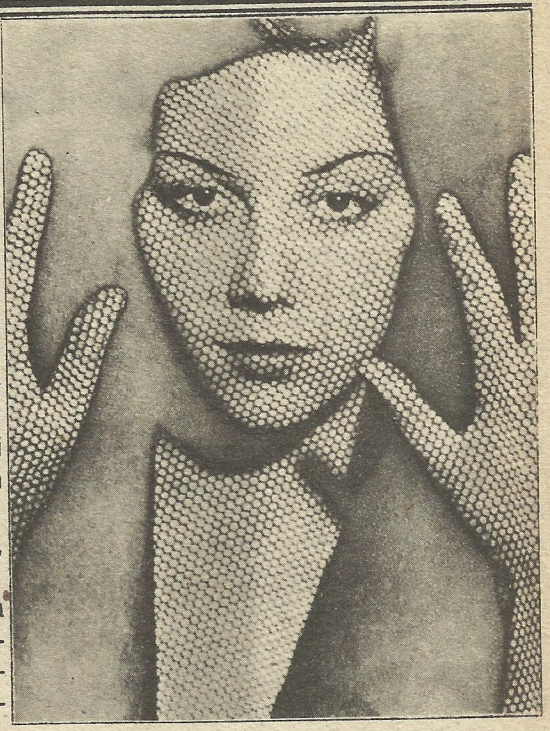

– Mişcă, Toby! Acum!

Ţeasta mi-a ţiuit de intensitatea strigătului: antrenamentul şi reflexul gestalt mă purtaseră deja peste jumătate din poiană.

– La dracu! La dracu! La dracu...

Este mantra lui Hiro şi-atunci ştiu că totul este în neregulă. Hillary, translatoarea, era un ton ascuţit şi îndepărtat, detaşarea BBC-ului dizolvîndu-se, în timp ce ea turuia, cu maxim de viteză, ceva despre plaste anatomice. Pesemne că Hiro a desigilat intrarea prin telecomandă, dar n-a mai aşteptat să se autodeşuru-

beze. A declanşat şase bolţuri explozive, amplasate în blindaj, şi a aruncat în aer întregul mecanism al chepengului. Trecuse de puţin pe lîngă mine. Instinctiv, mă ferisem. Apoi, m-am năpustit în susul fuselajului neted, înhăţînd lonjeroanele fagure aflate imediat după intrare; mecanismul chepengului rupsese şi scara din oţel aliat.

Am încremenit acolo, ghemuit în mirosul de **„plastique"** al bolţurilor, deoarece acolo m-a găsit Spaima, m-a găsit cu adevărat, pentru prima dată.

O simţisem şi mai înainte – Spaima – însă numai franjurile, marginile îndepărtate... Acum era vastă, însăşi adîncimea nopţii, o pustietate rece şi implacabilă. Erau ultimele cuvinte, imensitatea spaţiului, fiecare adio din istoria speciei noastre. Mă făcea să mă chircesc, scîncind. Tremuram, mă tîram, plîngeam. Ne instruiesc în legătură cu asta, ne avertizează, încearcă s-o explice şi s-o minimalizeze ca fiind o agorafobie temporară, inevitabilă în munca noastră. Însă noi ştim ce este; surogaţii ştiu, iar manevranţii nu pot. Pînă acum n-a existat vreo explicaţie cît de cît potrivită.

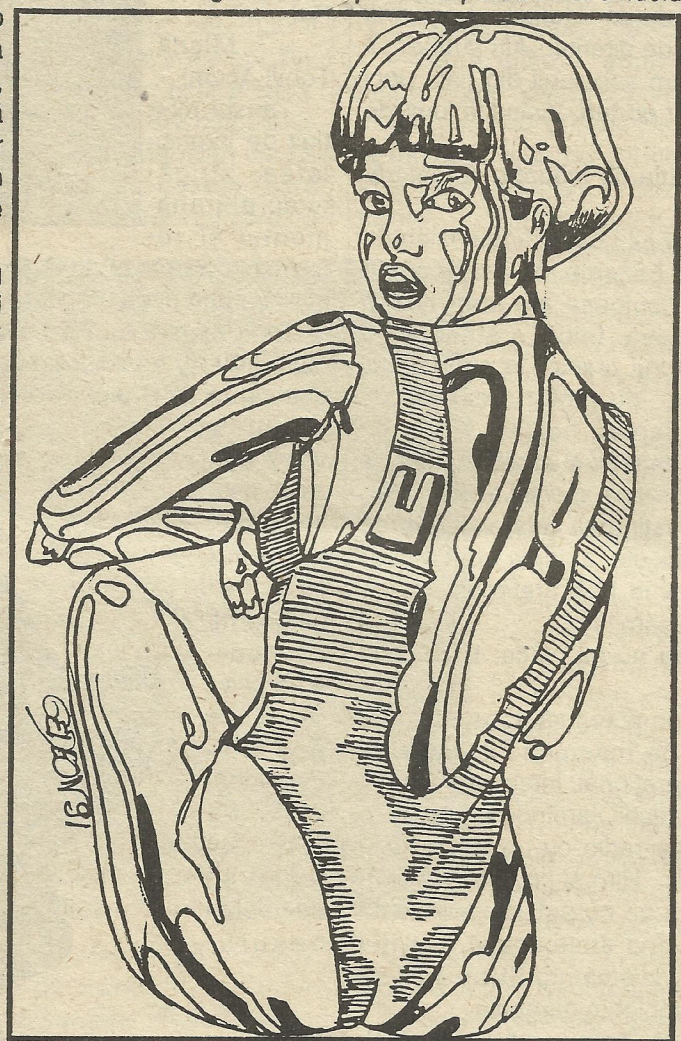

Este Spaima. Degetul cel lung al Nopţii Uriaşe, bezna ce îi îndeasă pe damnaţii bolborositori în fălcile albe şi blînde ale Saloanelor. Olga a cunoscut-o prima. Sfînta Olga a încercat să ne ferească de ea, năpustindu-se cu mîinile goale asupra echipamentului radio, însîngerîndu-şi degetele pentru a distruge capacitatea de emisie a navei, rugîndu-se ca Pămîntul s-o piardă, s-o lase să moară...

Hiro era înnebunit, dar trebuie să fi înţeles şi ştia ce trebuie să facă.

Mă lovi cu comutatorul de durere. Tare. O dată şi încă o dată, precum o vită mînată cu biciul. Mă împinse în navă. Mă conduse prin Spaimă.

Dincolo de Spaimă era o încăpere. Tăcere şi un miros străin, mirosul unei femei.

Modulul strîmt era uzat, aproape familiar, plasticul obosit al fotoliului de acceleraţie cîrpit cu fîşii de bandă argintie care se dezlipeau. Totul părea însă modelat în jurul unei absenţe. Femeia nu era acolo. După aceea, am zărit friza dementă de zgîrieturi, simboluri ilizibile, mii de dreptunghiuri micuţe şi strîmbe, încrucişîndu-se şi suprapunîndu-se. Pătată cu urme de degete, patetică, acoperea cea mai mare parte a batardoului de la pupa.

Hiro pîrîia static, şoptind, implorînd. **Găseşte-o, Toby, acum, te rog, Toby, găseşte-o, găseşte-o, gă...**

Am găsit-o în cabinetul medical, o nişă îngustă în peretele coridorului. Deasupra ei, **Schone Maschine**, manipulatorul chirurgical scînteind, cu braţele lui înguste şi strălucitoare îndoite la locul lor, membre cromate ale unui crab – păianjen, avînd în vîrfuri hemostate, forcepsuri, bisturie laser. Hillary era isterică, pe jumătate pierdută pe un canal neclar, ceva despre anatomia braţului omenesc, tendoane, artere, taxonomie elementară. Hillary zbiera.

Nu exista nici un pic de sînge. Manipulatorul este o maşină curată, capabilă să opereze în imponderabilitate fără să murdărească, aspirînd sîngele. Ea murise înainte ca Hiro să arunce în aer chepengul, cu braţul drept întins peste suprafaţa operatorie de plastic alb, aidoma unei gravuri medievale, jupuite, cu muşchii şi celelalte ţesuturi ţintuite într-o prezentare perfect simetrică, cu o duzină de ace de disecţie din oţel inoxidabil. Murise din cauza pierderii de sînge. Un manipulator chirurgical este programat cu atenţie pentru a putea evita sinuciderile, însă poate fi folosit ca robot de disecţie, preparînd eşantioane biologice pentru conservare.

Femeia găsise o modalitate de a-l păcăli. De obicei, poţi trişa maşinile, dacă ai timp la dispoziţie. Ea avusese doi ani.

Zăcea acolo într-o carcasă de lucru, pliabilă, asemănătoare cu scheletul unui scaun dentar; prin carcasă puteam întrezări desenul decolorat de pe spatele salopetei ei, emblema unui conglomerat de electronică vest-german. Am încercat să-i vorbesc. Am rostit:

– Te rog, eşti moartă. Iartă-ne, am venit să-ncercăm să te ajutăm, Hiro şi cu mine. Înţelegi? El te **cunoaşte**, vezi, Hiro e aici, în capul meu. Ţi-a citit dosarul, profilul sexual, culorile preferate; îţi cunoaşte spaimele copilăriei, primul iubit, numele unui profesor care ţi-a plăcut. Iar eu am exact feromonii corespunzători, şi sînt un arsenal umblător de droguri; imposibil să nu am ceva care să nu-ţi placă. Şi putem minţi. Hiro şi cu mine sîntem campionii minciunilor. Te rog! Trebuie să vezi. Sîntem complet străini, dar pentru tine, eu şi cu Hiro alcătuim străinul **perfect**, Lenil

Era o femeie **micuţă**, blondă; părul ei moale şi neted era presărat cu şuviţe prematur încărunţite. I-am atins părul, o dată, şi-am ieşit în poiană. Pe cînd stăteam acolo, iarba lungă a tremurat, florile sălbatice s-au legănat graţioase, şi-am început coborîrea, cu nava în centrul discului ascensor. Poiana a lunecat în jos din Rai şi lumina soarelui s-a pierdut în strălucirea uriaşelor lămpi cu vapori ce azvîrleau umbre distincte pe puntea largă a ecluzei pneumatice. Siluete în salopete roşii, alergînd. Un Dinky Toy roşu coti brusc pe anvelopele mari din cauciuc, ferindu-se din calea noastră.

Nevski, surfistul KGB, aştepta la piciorul pasarelei, pe care a împins-o pe rotile lîngă marginea poienii. Nu l-am

văzut pînă n-am ajuns jos.

– Acum trebuie să iau drogurile, domnule Halpert.

Am rămas locului, clătinîndu-mă, clipind ca să-mi alung lacrimile din ochi. Întinse mîna, să mă sprijine. M-am întrebat dacă ştia măcar de ce se afla aici, jos, pe puntea ecluzei; o salopetă galbenă într-un teritoriu roşu. Probabil însă că nu-i păsa; nu părea să-l deranjeze ceva cu adevărat; avea notes-ul pregătit.

– Trebuie să le iau, domnule Halpert.

Mi-am dezbrăcat costumul, l-am făcut ghemotoc şi i l-am întins. L-a înghesuit într-un Ziploc din plastic, a pus Ziplocul într-o casetă legată de încheietura lui stîngă şi a format combinaţia.

– Nu le lua pe toate odată, puştiule, am rostit. Apoi am leşinat.

Mai tîrziu, în aceeaşi noapte, Charmian a adus în odăiţa mea un întuneric special, doze individuale sigilate în folie groasă. Nu semăna cîtuşi de puţin cu bezna Nopţii Uriaşe, întunericul acela conştient pîndind şi aşteptînd să-i tîrască pe autostopişti în Saloane, întunericul ce clocește Spaima. O beznă asemănătoare umbrelor mişcîndu-se pe bancheta din spate a maşinii părinţilor tăi, într-o noapte ploioasă, cînd ai cinci ani şi eşti cald şi-n siguranţă. Charmian este cu mult mai şmecheră decît mine, atunci cînd trebuie să treacă pe lîngă cei ce bifează în carneţele, indivizi precum Nevski.

N-am întrebat-o de ce se întorsese din Rai şi nici ce se întîmplase cu Jorge. Ea nu mi-a pus nici o întrebare despre Leni.

Hiro dispăruse complet din emisie. Îl văzusem în după-amiaza aceea, la raport; ca de obicei, ne-am evitat privirile. Nu conta. Ştiam că avea să se întoarcă. De fapt, fuseseră lucruri obişnuite. O zi grea în Rai, dar niciodată nu-i uşor. Este greu cînd simţi Spaima pentru prima oară, însă ştiusem mereu că aştepta acolo... Au discutat despre diagramele lui Leni şi despre schiţele zgîriate de ea ale lanţurilor moleculare deplasîndu-se la comandă. Molecule ce pot funcţiona aidoma unor comutatoare, elemente logice, pînă şi un fel de legături, adunate în straturi într-o singură moleculă, foarte mare, un calculator minuscul. Probabil nu vom şti niciodată cu ce s-a întîlnit ea acolo; probabil nu vom cunoaşte niciodată detaliile tranzacţiei. S-ar putea să ne pară rău, dacă vom afla vreodată. Nu sîntem singurul trib de lîngă frontieră, singurii căutînd resturi.

S-o ia dracu' pe Leni, să-l ia dracu' pe francezul ăla, să-i ia dracu' pe toţi cei care aduc lucruri acasă, cei care vin cu leacuri pentru cancer, cochilii, obiecte fără nume – aceia care ne ţin aici aşteptînd, care umplu Saloane, care ne aduc Spaima. Agaţă-te însă de întunericul ăsta cald şi apropiat, de răsuflarea înceată a lui Charmian, de ritmul oceanului. Te transfigurezi îndeajuns aici; vei auzi oceanul, jos, adînc, dincolo de electricitatea statică, constantă, de tipul scoicilor, a telefosului. Este ceva ce purtăm cu noi, indiferent cît de departe sîntem de casă.

Charmian se foi lîngă mine, murmurînd un nume

necunoscut, numele vreunui călător distrus, demult coborît în Saloane. Ea deţine actualul record; a reuşit să păstreze în viaţă un bărbat vreme de două săptămîni, pînă cînd şi-a scos ochii cu degetele mari. Charmian a urlat tot timpul coborîrii, rupîndu-şi unghiile pe capacul din plastic al ascensorului. După aceea, i-au administrat sedative.

Cu toate acestea, amîndoi avem impulsul, chemarea aceea aparte, dinamica dementă care ne lasă mereu să revenim în Rai. Amîndoi am căpătat-o în acelaşi fel, zăcînd acolo, afară, săptămîni întregi în navetele micuţe, aşteptînd să ne ia Autostrada. Iar cînd a dispărut ultimul nostru jet, remorcherele ne-au adus înapoi, aici. Pur şi simplu, unii oameni nu sînt luaţi şi nimeni nu ştie de ce. Şi nu vei mai căpăta niciodată a doua şansă. Se zice că-i prea costisitoare dar, de fapt, privindu-ţi bandajele de la încheieturi, vor să spună că acum eşti prea valoros, le poţi fi extrem de folositor ca surogat potenţial. Nu-ţi face griji în legătură cu încercarea de sinucidere, îţi vor zice; aşa se întîmplă mereu. Perfect logic: sentimentul de respingere totală. Dar eu voiam să merg, doream atît de mult... Charmian la fel... Ea a încercat cu pilule. Însă ne-au lucrat, ne-au învîrtit puţin, ne-au aliniat pornirile, au implantat telefoasele şi ne-au cuplat cu manevranţi.

Cumva, Olga trebuie să fi ştiut, trebuie să fi văzut totul; încerca să ne oprească de-a găsi drumul într-acolo, unde fusese ea. Înţelesese că, dacă o găseam, aveam să fim siliţi să mergem. Pînă şi acum, ştiind ceea ce ştiu, tot vreau să plec într-acolo. N-o voi face niciodată. Mă pot însă legăna aici, în noaptea aceasta ce se înalţă cu mult deasupra noastră, ţinînd palma lui Charmian în palma mea. Între degetele noastre, ambalajul rupt, din folie, al drogului. Iar Sfînta Olga ne zîmbeşte de pe pereţi; o poţi simţi, toate reproducerile după aceeaşi fotografie publicitară, rupte şi lipite pe zidurile nopţii, zîmbetul ei alb, veşnic.

Traducere de
Mihai Dan PAVELESCU

WILLIAM GIBSON

- *Specie integrată*
- *Zonă de frontieră*

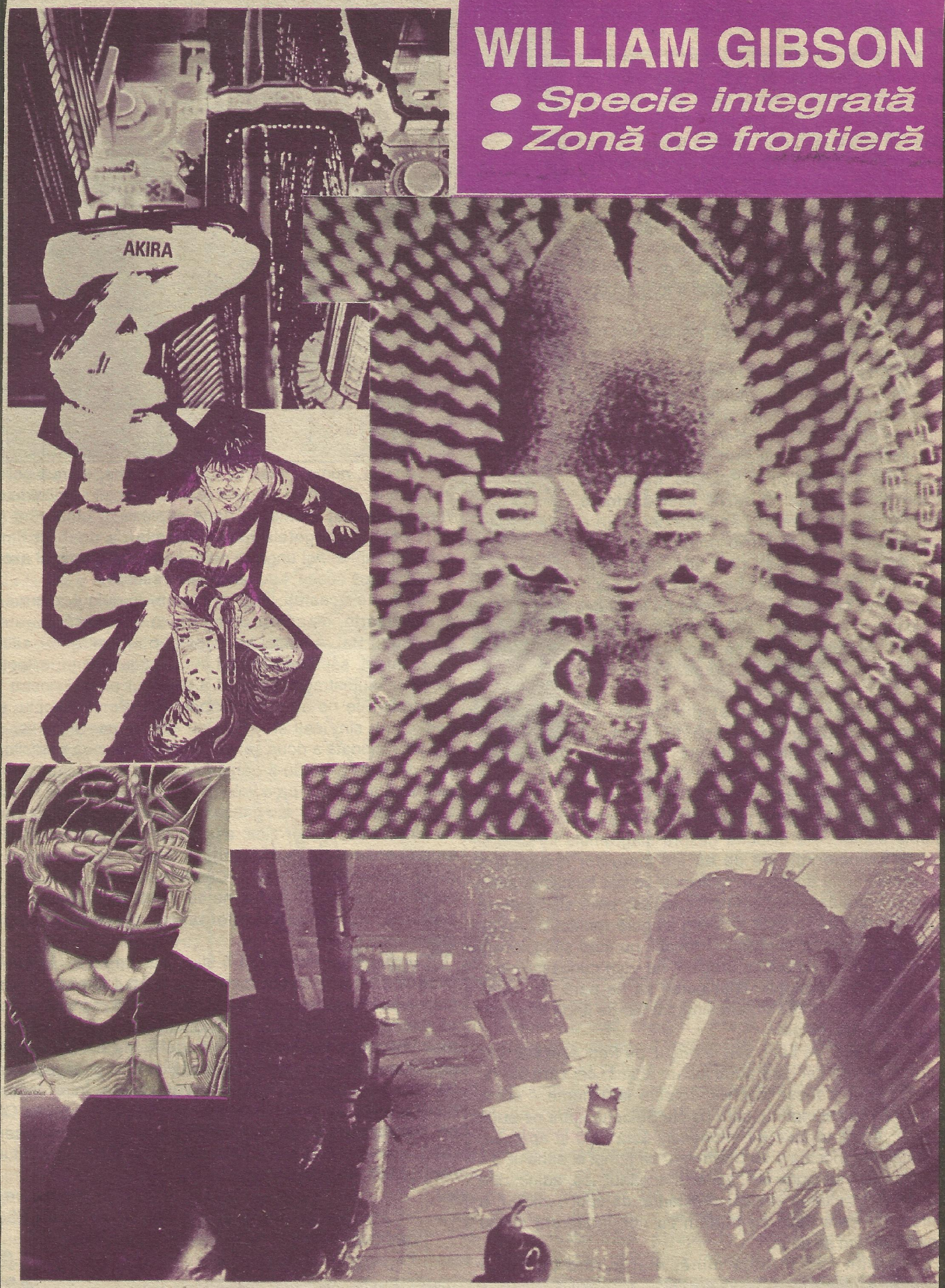

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025